

10^E JAARGANG N^O 17 — 11 JULI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

'N HITTEGOLF-REMEDIE

(FOTO UFA)

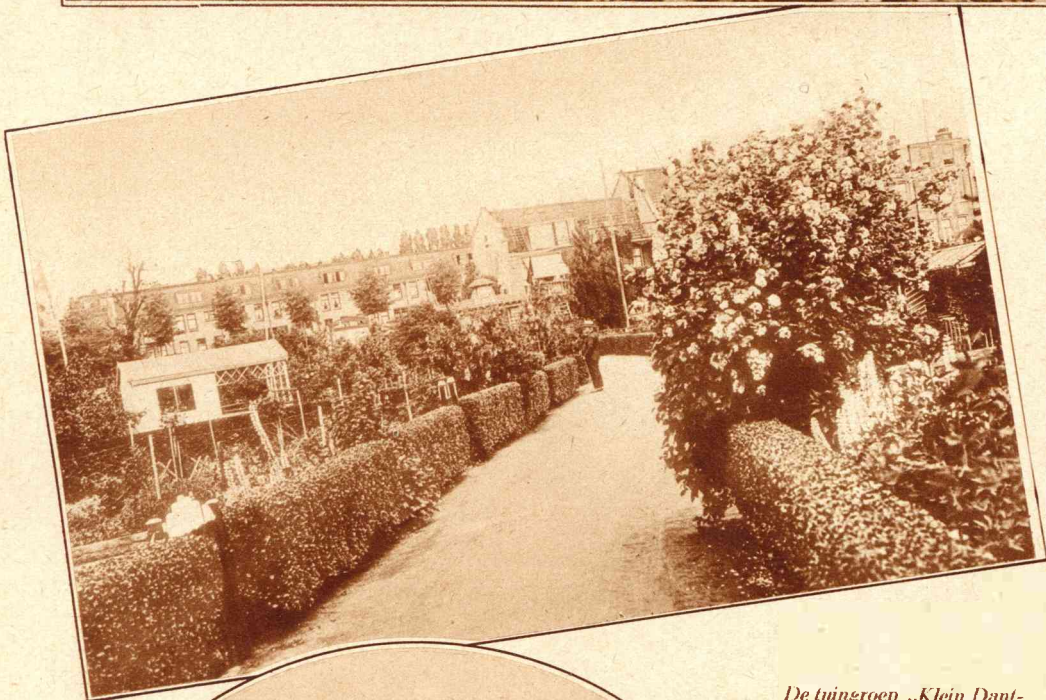

VAN HIER

Aan den Middenweg tegenover het Tuindorp Watergraafsmeer te Amsterdam is door den Gem. Inspecteur van het onderwijs, den heer G. P. Vrijburg, de 4e Schoolwerktuin geopend. De kinderen in hun moestuintjes aan het werk.

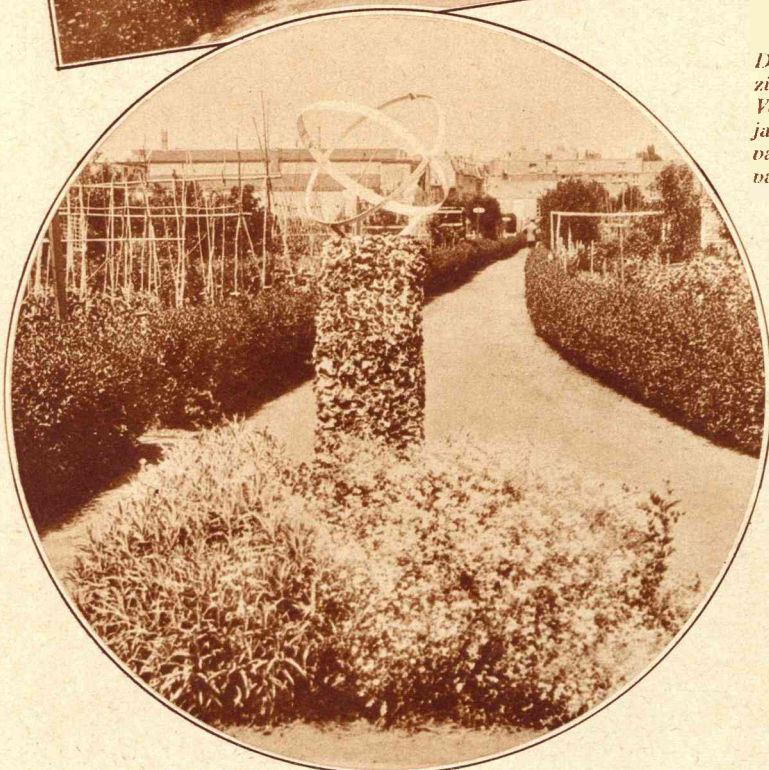

De jonge groente wordt gekeurd.

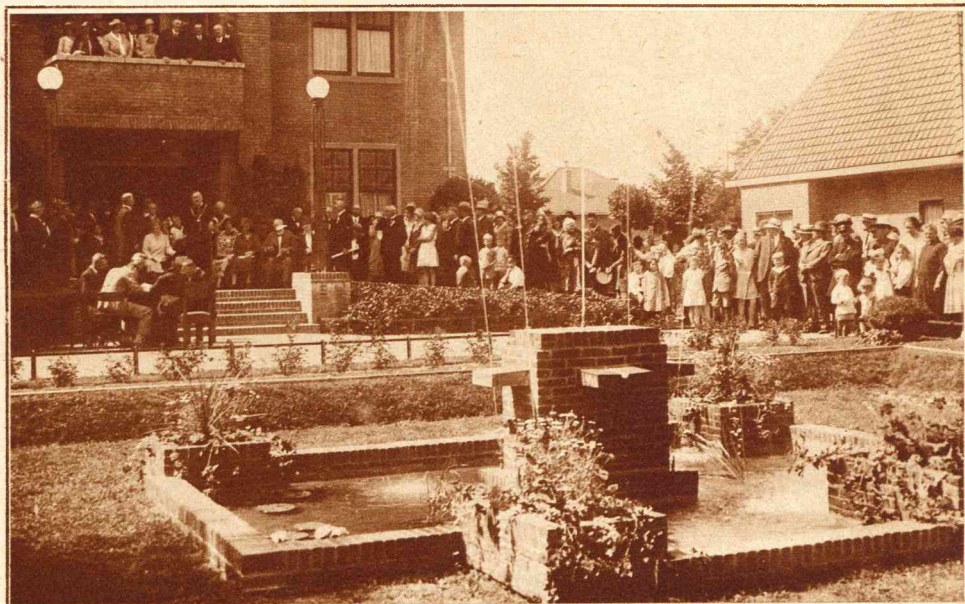
De tuingroep „Klein Dantzig“ van den Bond van Volkstuinders bestaat 10 jaar. Ter gelegenheid hiervan een paar aardige foto's van deze „mijken in bloei.“

Te Amsterdam arriveerde Z.K.H. Prins Damrong van Siam, vergezeld van zijn beide dochters. De vorstelijke personen zullen verschillende plaatsen van ons land bezoeken.

De zonnewijzer prijkt in het midden.

Ter gelegenheid van het 25-jarig ambtsjubileum van den burgemeester van Heiloo, Jhr. N. van Foreest, werd een fontein in het dorp in werking gesteld.

EN GINDS

Twee aardige foto's van het bezoek van den Amsterdamschen burgemeester den heer W. de Vlucht aan Liverpool. Na de officiële ontvangstceremonie daalt de stoet de trappen der St. George's Hall af om in de glazen statiekaros naar 't Raadhuis terug te rijden.

De Amsterdamsche burgervader bij zijn bezoek aan een der lagere scholen.

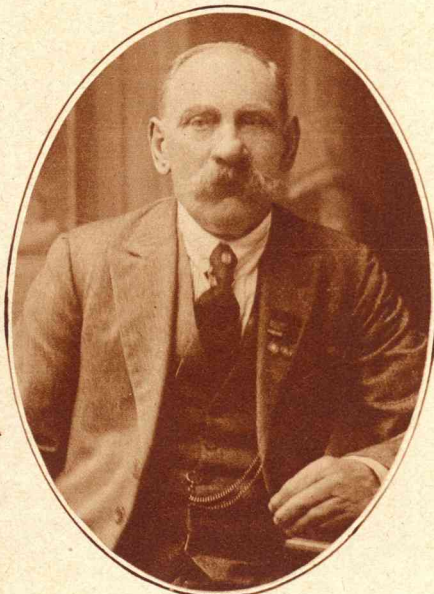
De boerderij Sloterstraatsweg 634 bij Amsterdam werd geheel door brand verwoest. Een foto van de oorzaak: broeiing in den hooiberg.

Zuidafrikaansche studenten brachten een bezoek aan Den Helder. Hier ziet men hen op de Marinewerf, toesproken door 'Ir. Monhemius.

De laatst overlevende van de Ned. Pool-expeditie (1882-1885) de heer J. W. Stapper is op 75-jarigen leeftijd te Amsterdam gestorven.

Een bijzonder geslaagde foto van een typisch tafereeltje in een der zomersche Jordaan-straten. Vóór de deur worden de buurtbelangen en de buurtveeten be-

HET BUURPRAATJE

sproken door de huismoeders en de jongste en oudere leden van het gezin. De belangstelling is zoo groot, dat zelfs de „bovenste rangen“ bezet zijn.

Monsieur Lejeune, Juwelier

DOOR MARK BROWNHILL

Ieder die wel eens een bezoek aan Nice heeft gebracht, herinnert zich de Promenade des Anglais.

Een pracht-boulevard, het rendez-vous van de internationale beau-monde, waar je als plichtsgetrouw vreemdeling elken dag je pantoffelparade moet maken, met één oog kijkend naar de zee, met 't andere naar de onverantwoordelijk-dure toiletten der bijgeschilderde vrouwen; ja, eigenlijk kom je een paar oogen te kort, je zou er nog een paar moeten hebben om te kijken naar de luxueuze auto's, die langzaam voorbij snorren, en naar de etalages der kleine, maar formidabel dure juwelierszaken.

De bekendste van deze juwelierszaken is die van monsieur Lejeune, de man, die ettelijke malen uitverkoren werd als leverancier door vele vorstenhuizen, die de heele Engelsche aristocratie tot klant heeft. En wat in dezen democratischen tijd nog meer zegt, óók de met-dollars-smijgende Amerikaanse nieuwbakken millionnaires door hun geldvoorraad heenhelpt, door hen voor fabelachtige bedragen robijnen, topazen, smaragden, Koralijn, jade, brillanten en paarden te leveren. Zijn kleine etalage oefent dan ook altijd een magische aantrekkingskracht uit op de oogen der flaneerende vrouwen. Monsieur Lejeune van zijn kant, zorgt door zijn verfinde manier van etaleeren elken dag opnieuw de aandacht te trekken. Op donkerblauw Utrechtsch fluweel uitgestald, kan men er elken dag een paar andere zeldzaamheden vinden. Stel u voor een etalage met niets anders dan een diadeem, bezaaid met de prachtigste diamanten, met een klein bescheiden prijskaartje: 200.000 dollars!

Dien dag hield een prachtige limousine stil voor de deur van monsieur Lejeune. De neger-groom wipte vlug van zijn plaats naast den chauffeur, opende met een eerbiedige buiging het portier.

Zonder zijn groom een blik waardig te keuren, stapte de inzittende, klaarblijkelijk een Amerikaan, uit. Monsieur Lejeune was al bij de deur, hij behoort nog tot de zakenmensen, die de goede klanten zelf willen bedienen. En alles wees er op, dat dit wel eens een goede klant kon zijn.

„Monsieur désire?” In slecht Fransch gaf onze Amerikaan te kennen wat hij wenschte.

„Ik wou eens zien of u een of andere zeldzaamheid voor mij hebt. Ik weet niet meer wat ik mijn vrouw moet geven als ik weer in New York terugkom. Op 't gebied van juweelen heeft zij, practisch gesproken, alles! Misschien, heeft men mij gezeegd, kan Monsieur Lejeune u iets bezorgen, waarvan geen tweede in den handel is. De prijs is mij, als het inderdaad iets bijzonders betreft, vrij onverschillig.”

Monsieur Lejeune had z'n Amerikaanschen klant intusschen goed opgenomen.

Een mooi-gebouwd man, uitstekend gekleed, egaal gebruid door de Middellandsche-Zee-zon. Zijn kennesoog monsterde goedkeurend de flonkerende dasspeld van zijn cliënt.

„Ik ben zeer vereerd, dat u zich juist tot mij hebt gewend,” antwoordde hij in onberispelijk Engelsch, „en ik geloof ook wel, dat ik iets voor u weet. Misschien hebt u wel eens gehoord, dat er een enkelen blauwen diamant bestaat? Welnu dan, ik kan waarschijnlijk wel de hand leggen op een blauwen diamant, die op het mo-

ment nog in de slijperij der firma Asscher te Amsterdam, is. Gewicht en prijs kan ik u vanavond opgeven, na telefonische aanvraag te Amsterdam.”

Onze Amerikaan knikte goedkeurend.

„Wilt u mij dan vanavond even opbellen? Mr. Woodham, Hotel Negresco, kamer 6.” En met een korten groet verliet hij Monsieur Lejeune's paradijs.

Toen Monsieur Lejeune van den Amsterdamschen makelaar den prijs vernam schrok zelfs hij, die toch wel stijve prijzen gewend was. Enfin, Mr. Woodham moest 't zelf weten.

En Mr. Woodham wist 't, schrok niet terug voor den prijs van 100.000 dollars, maar verzocht den blauwen diamant te mogen zien.

Twee dagen later opende Monsieur Lejeune 't zalmroode étui, en bewonderde hij, met Mr. Woodham den blauwen diamant. 't Was een prachtstuk, achtkantig geslepen, lichtblauw van tint.

Met een nonchalant gebaar trok Mr. Woodham z'n chequeboek uit den binnenzak van z'n colbert, en schreef de cheque voor het duizelingwekkende bedrag.

„Wilt u zorgen voor de verzending naar New York met de mail van aanstaanden Zaterdag? Hier hebt u het adres. Wilt u ook de assurantie voor mij

in orde maken? Ja? Komt u dan even bij mij in Hotel Negresco het assurantiebedrag verrekenen.”

Met eenig innerlijk respect liet Monsieur Lejeune zijn rijken klant uit. Dat was nog eens zaken doen! Gewoon niet te vergelijken met al die mensen met hun prachtige titels, graven, baronnen jonkheeren, die wel altijd haast hadden de bestelde juweelen te ontvangen, maar niet om ze te betalen.

Dien avond, in 't weelderige Hotel Negresco, werd 't assurantiebedrag verrekend: Mr. Woodham toonde dat hij wist hoe het hoorde, en noodigde Monsieur Lejeune uit, bij hem te blijven souperen. Tusschen de uitgezochte gerechten door verzekerde Mr. Woodham, enthousiast geworden door de parelende champagne, dat hij zich zeker weer tot Monsieur Lejeune zou wenden, als hij een zeldzame kostbaarheid wenschte te koopen!

Met deze belofte nog naklinkend in zijn hoofd nam Monsieur Lejeune afscheid.....

Toen Monsieur Lejeune een jaar later een code-telegram uit New York ontving, onderteekend Woodham, was hij dan ook niets verwonderd.

Met behulp van zijn onafscheidelijke Bentley's Code 5th Edition ontcijferde hij het telegram, dat vertaald als volgt luidde:

Mijn echtgenoot wenscht soortgelijken blauwen diamant, prijs onverschillig, brief volgt. Woodham.

Monsieur Lejeune toonde het telegram triomfantelijk aan zijn eerste verkoopster. „Ziet u, mijn goede klanten weten mij weer terug te vinden, als zij iets bijzonders hebben willen.

't Zal mij benieuwen of ik nog ergens zoo'n blauwen diamant kan vinden. Die dingen zijn zoo zeldzaam! Voor zoover ik weet, heeft alleen een of andere sjah van Perzië er een bij z'n kroonjuweelen. Maar enfin, als er net zoo 'n winst op zit als den vorigen keer, toen hij een steen kocht van liefst 100.000 dollars, heb ik er wel wat moeite voor over.”

Onverwijld zette hij zich aan 't werk, gaf zijn agenten in de groote hoofdsteden van Europa opdracht, hem te waarschuwen als er een blauwe diamant aan de markt kwam.

Inmiddels kwam de brief van Mr. Woodham, waaruit bleek, dat zijn vrouw een tweeden steen wou hebben, ze wou ze laten verwerken in een platina-armband. 't Gewicht mocht iets afwijken, desnoods 't slijpsel ook, maar Monsieur Lejeune moest garanderen dat de kleur volkomen overeenstemde.

Een week wachtte Monsieur Lejeune in begrijpelijke spanning, tot alle antwoorden binnen waren. Maar vergeefs! Een paar dringende telefoongesprekken met Londen en Berlijn volgden, alles zonder resultaat.

Juist toen hij de hoop begon op te geven, kreeg hij een telegram uit Parijs. Monsieur Lejeune bedacht zich niet lang, ging met den eerstvolgenden trein naar Parijs.

In de Ville-Lumière wachtte zijn makelaar hem met zijn wagen, een fraaie Voisin, aan 't station.

„Hoe bent u er in geslaagd een blauwen diamant te vinden? Die dingen zijn zoo zeldzaam, dat ik wanhoopte!”

De makelaar lachte vergenoegd.

GIETHOORN? Neen, dit is een tafereeltje in de onmiddellijke omgeving van Mexico City, de hoofdstad van Mexico. De watersport wordt er druk beoefend door week-end-enthousiasten.

„Even ingenieus als eenvoudig, mon cher Monsieur Lejeune. Ik heb een advertentie geplaatst in de Parijsche bladen, met 't gevolg, dat een notaris-klerk mij schreef, dat hij mij onder groote geheimhouding — 't kon hem anders z'n baantje kosten — naam en adres wou geven van een oude dame, in een stadje dicht bij Parijs, die er een als familiestuk in haar bezit had. Ik heb er duizend francs omkoopgeld aan gewaagd. 't Adres heb ik hier!’

Monsieur Lejeune knikte goedkeurend. „Willen wij er meteen maar heengaan?’ Reeds snorde de Voisin door de Parijsche straten, met als doel Château du Lac, het buitenverblijf van Madame Delparte, te St. Cloud.

Na een klein uur rijden draaide de Voisin met een scherpe bocht de oprijlaan in van het kleine oude kasteel; Monsieur Lejeune stelde met een zeker genoegen vast, dat alles er wat verwaarloosd uitzag, misschien leed de familie aan geldgebrek, dan kreeg hij den steen goedkoop los!

Nadat zij hun kaartjes hadden afgegeven, werden zij in den ontvangsalon van Madame Delparte gelaten, een oude dame, met een fijn, aristocratisch profiel, en een prachtig verzorgde grijze coiffure, 't type van een „grande Dame.”

Na eenig over en weer praten kwam Monsieur Lejeune met het verzoek voor den dag, of hij den blauwen diamant mocht zien. Met een vriendelijk lachje zei Madame Delparte: „Zien mag u den steen, maar méér ook niet. Ons familiebezit wordt zoolang ik leef, nooit verkocht, naar ik hoop.”

In een versleten, verschoten étuitje lag de steen. Iets kleiner, constateerde het kennersoog van Monsieur Lejeune, maar de kleur! Hij liet zich hangen, als die niet precies overeenkwam met die van den steen, dien hij vorig jaar had verkocht! Geroutineerd zakenman echter, als hij was, liet hij niets merken, bekeek den steen nog eens, merkte op, dat 't slijpsel van dezen zeskantig was, terwijl Mr. Woodham's blauwe diamant achtkantig geslepen was.

„Permitteert u mij, dat ik hem even weeg?’ vroeg Monsieur Lejeune. Madame Delparte toonde zich zeer verbaasd, maar stemde niettemin toe.

„Mevrouw, ik geloof, dat ik u voor niets heb lastig gevallen, dit is niet de soort steen, die ik zoek.”

Maar in hun Voisin terugsnellend naar Parijs, spraken de heeren heel anders. „Ik zal even aan mijn Amerikaanschen opdrachtgever telegraferen. Als hij den steen toch wil hebben, ondanks het gewichtsverschil, en het verschil in slijpsel, zullen wij over den prijs gaan onderhandelen.”

Den volgenden dag, met het toestemmend telegram van Mr. Woodham in zijn binnenzak, vervolgde Monsieur Lejeune zich weer bij Madame

Delparte, op Château du Lac. Recht op z'n doel afgaande, biechtte hij dat hij den blauwen diamant wilde kopen.

„Ik heb u gisteren reeds gezegd, dat ik in geen geval onze familiejuweelen verkoop. Ze zijn sedert eeuwen onze trots en glorie geweest!’

Maar zoo gauw gaf Monsieur Lejeune den moed niet op. Hij drong aan en pleitte als Brugman, Madame Delparte was niet te vermurwen.

Ten einde raad riep Monsieur Lejeune uit: „Als u dan tenminste maar een prijs wou noemen, al is die nog zoo hoog! Dan zouden wij tenminste iets opschieten!’

Madame Delparte glimlachte fijntjes: „Welnu dan, als u er zoo op aandringt zal ik u een prijs noemen! Maar ik waarschuw u, dat mijn bedoeling is een zoo hoogen prijs te vragen, dat u van verdere pogingen mijn blauwen diamant te koopn, zult afzien! Twee honderd duizend dollars!’

Gedeeltelijk had zij haar doel bereikt: Monsieur Lejeune stond perplex, dat was belachelijk, ongehoofdelijk, dat kwam neer op precies het dubbele van wat hij verleden jaar Mr. Woodham had berekend, en dat nog wel met inbegrip van zijn winst, die niet al te laag was geweest. Dan zou hij dus nu, zijn onkosten waren zeer hoog geweest door 't lange zoeken, een bedrag van 250.000 dollars moeten berekenen!

Pogingen om Madame Delparte te bewegen, een lageren prijs te noemen, faalden. Mismoedig ging Monsieur Lejeune weg.

„In allen gevalle zal ik even aan Mr. Woodham telegraferen, je kunt nooit weten”.... Hij telegrafeerde, dat de steen 250.000 dollars moest kosten.

Den volgenden dag kreeg hij het telegrafische antwoord, dat Mr. Woodham bereid was, ten hoogste 200.000 dollars te betalen. Als Monsieur Lejeune niet zoo ingetogen was, zou hij een lichtsprong van plezier gemaakt hebben.

Een uur later zat hij al tegenover Madame Delparte, kwam met een definitief bod van 150.000 dollars te voorschijn, en verliet na een half uur hardnekkig onderhande-

len haar buitenverblijf in het bezit van den blauwen diamant, waarvoor hij een cheque van 175.000 dollars had afgegeven. Deze affaire zou hem dus nog een winst opleveren van 25.000 dollars onder aftrek van zijn onkosten.

Triomfantelijk reed hij naar het postkantoor en deelde Mr. Woodham via de kabels van de Western Union mede, dat hij voor 200.000 dollars den steen kon krijgen, en verzocht tegelijkertijd instructies voor de verzending en assurantie en inlichtingen omtrent de wijze van betaling. Met een heerlijk overwinnaarsgevoel stapte Monsieur Lejeune in de Etoile du Sud, den luxe-trein naar Nice, waar hij het antwoord van Woodham den volgenden dag verwachtte.

Echter, wat er ook kwam, niet het antwoord van Mr. Woodham. Monsieur Lejeune wachtte een dag, twee dagen, drie dagen.... Toen begon het angstzweet hem uit te breken, een telegram met betaald antwoord aan Mr. Woodham in het

Deelnemers aan een Japansche maskerade.

De Japansche regeering ontving een aantal kostbaarheden van een onbekende dame, met een begeleidend schrijven om de waarden ten bate van den Staat aan te wenden.

befaamde Hotel Atlantic moest uitkomst brengen.

In plaats daarvan, bracht het groote consternatie: de telegraafdienst berichtte, dat Mr. Woodham onbekend was in Hotel Atlantic.

Toen drong 't tot Monsieur Lejeune door: hij had een exorbitant duren steen gekocht, waarmee hij wel zou blijven zitten, wie weet voor hoe lang!

Begrijpen deed hij er niets van, waarom was Mr. Woodham uit zijn hotel vertrokken? En waarheen? Om zeker te zijn — monsieur Lejeune ging nooit over één nacht ijs — stelde hij zich in verbinding met de Parijsche Sûreté.

Die knulletjes in Nice waren alleen maar goed om bekeuringen uit te deelen aan automobilisten, die een en twintig kilometer reden in plaats van twintig. Maar de Sûreté zou 't wel uitvissen!

Den volgenden dag al vervolgde zich een recher-

In een Chineeschen begrafenisstoet gaan meer dan levensgrooten figuren van papier en carton vervoerd, voorop, ter afmerking van de booze geesten.

cheur bij monsieur Lejeune. „Wel meneer, de zaak is nog al eenvoudig, dunkt mij: U hebt u door een stel sluwe oplichters bij den neus laten nemen, die u door een of andere machinatie een valschen steen in handen hebben gespeeld. Bekijkt u den steen maar eens goed.”

Als Monsieur Lejeune sterk was geweest, als hij niet zoo kalm van aard was geweest, wel, hij zou den rechercheur door de etalageruiten naar buiten hebben gegooid. Zou hij, de kenner par excellence, zich 'n valschen steen in handen laten stoppen?

Hij stapte waardig naar zijn safe, haalde zijn blauwen diamant er uit: „Wou u beweren meneer, dat dit een valsche steen is?”

Zelfs de rechercheur zag dadelijk, dat hij zich vergist had. Zijn heele mooie theorie viel als een kaartenhuis in elkaar. Wat kon er dan in 's hemelsnaam achter zitten? Zou Mr. Woodham hebben ingezien, dat hij boven zijn financieele krachten was gegaan, en daarom niets meer van zich hebben laten hooren? Dan was de zaak nog al eenvoudig, even zijn particulier adres opsporen, en hem dwingen den steen tegen betaling van \$ 200.000 te accepteren!

De rechercheur vertrok met de stellige belofte, dat hij den volgenden dag terug zou komen, met alle mogelijke inlichtingen omtrent Mr. Woodham.

Den volgenden dag, tegen den tijd, dat hij den rechercheur verwachtte, stapte rustig..... Mr. Woodham zijn winkel binnen, even chic gekleed als altijd, even rustig en open rondkijkend. Monsieur Lejeune kleurde van schaamte. Hoe kon hij zijn rijken klant zoo verdacht hebben! Hoe moest hij zich tegenover hem verontschuldigen, voor 't feit, dat hij de Parijsche Sûreté in den arm genomen had? 't Was dus doodeenvoudig, Mr. Woodham had het laatste telegram niet afgewacht, maar was zelf naar Nice gekomen, om den steen in ontvangst te nemen!

Reeds ging Monsieur Lejeune zijn rijken klant voor naar den ontvangsalon, bood hem een stoel aan, en vroeg zoo onbewogen mogelijk, wat er van 't verlangen was van Mr. Woodham.

„Ik wou graag 'n eenvoudig gouden ringetje van u hebben,” was het antwoord.

„Pardon, ik dacht, ik meende... ik verwachtte.... dat u den steen in ontvangst kwam nemen,” stamelde eindelijk onze ongelukkige Monsieur Lejeune.

De wenkbrauwen van Mr. Woodham gingen verbaasd de hoogte in: „Welken steen, als ik vragen mag?”

„Wel, den blauwen diamant, waarover wij getelegrafeerd hebben.”

„Mijn waarde Monsieur Lejeune, u gekscheert, hoop ik? Ik begrijp niets van wat u zegt! Zou ik u getelegrafeerd of geschreven hebben? En wan-

neer dan? Ik ben al een paar maanden in Europa!”

Monsieur Lejeune moest zich vasthouden aan de leuning van zijn stoel, met een zijden pochet wischte hij zich het klamme voorhoofd. 't Werd nog mysterieuser! Die man zat daar rustig tegenover hem, en ontkende hem getelegrafeerd en geschreven te hebben over dien blauwen diamant! Dat was te dol!

Met een belde hij: „Juffrouw, wilt u mij de map waarin de correspondentie met Mr. Woodham bewaard wordt, even geven?”

Even later legde hij Mr. Woodham de telegrammen en den brief voor.

„Mijn waarde Monsieur Lejeune, men heeft u bedrogen!” zei Mr. Woodham deelnemend. „De handteekening onder dien brief is vervalscht, en die telegrammen heb ik niet verzonden.”

„Maar met dat al zit ik opgescheept met een blauwen diamant, van 200.000 dollars, die nog geen 100.000 dollars waard is,” steunde Monsieur Lejeune.

Op dat moment werd aangeklopt en kwam de rechercheur van de Sûreté rapport uitbrengen. Verrast bleef hij staan: „Maar Wyndham, wat maak jij 't mij ditmaal gemakkelijk! Ik zocht je juist wegens je laatste oplichting, ten bedrage van 75.000 dollars!”

Monsieur Lejeune begreep er niets van: „Rechercheur, kunt u zich niet vergissen? Dit is mijn cliënt Mr. Woodham, niet, zooals u gezegd hebt, Mr. Wyndham. Hij blijkt met de heele zaak niets uit te staan te hebben, men heeft misbruik gemaakt van zijn naam en zodoende....”

„Monsieur Lejeune, wilt u voor mij even dit nummer opbellen en vragen of twee politiemannen met een auto hierheen komen? Dan zullen wij Mr. Woodham, alias Wyndham, een tijdje een gratis hotel bezorgen, heel wat goedkoper dan Negresco!”

Zonder protest ging Woodham mee! Toen de rechercheur terug kwam bij monsieur Lejeune, vroeg deze om opheldering.

„Bereid u maar voor op een onprettige boodschap, Monsieur Lejeune. Verleden jaar kocht Mr. Wyndham een steen bij u voor 100.000 dollars, en nu hebt u denzelfden steen van hem en zijn hand-

langers teruggekocht voor 175.000 dollars, u bent dus opgelicht voor een enorm bedrag, liefst 75.000 dollars.

„Maar,” protesteerde Monsieur Lejeune, die 't liefst niet gelooven wilde „'t is toch niet dezelfde steen?”

„Verleden jaar,” ging de rechercheur onverstoorbaar voort, „kort nadat Wyndham den steen bij u contant gekocht en betaald had, heeft hij hem naar Asscher gestuurd, om 't slijpsel van achtkantig in zeskantig te laten veranderen! Ziedaar de oplossing van de puzzle. De rest is kinder-spel. Een zijner handlangers heeft hij een paar dagen onder zijn aangenomen naam Woodham laten logeeren in Hotel Atlantic in New York, om met u telegrammen te kunnen wisselen. Hij maakte intusschen in Parijs alles in orde.

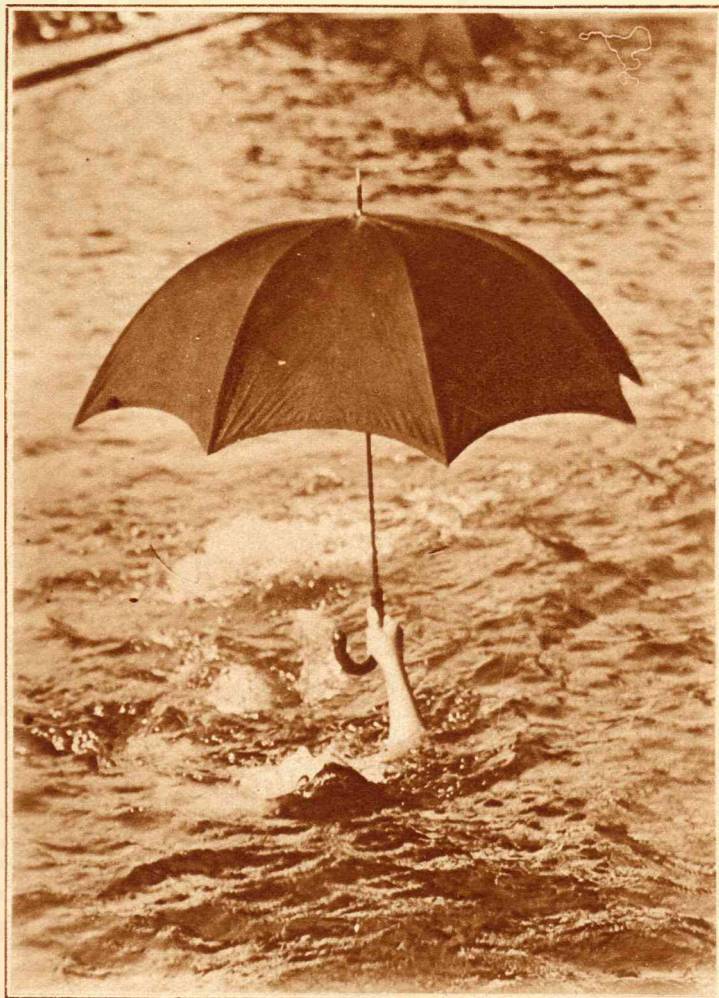
Tusschen twee haakjes, Wyndham is een internationale oplichter, verbazend rijk en handig, waar we nooit vat op kunnen krijgen. Hij is leider van een heele bende! Wel gaat zoo nu en dan een zijner helpers achter slot en grendel, maar hij zelf is tot nu toe altijd te glad gebleken.

In Parijs dan, zocht Wyndham uit, wie de makelaar was, kocht een der kantoorbedienden om, die uw makelaar moest aanraden, te adverteeren in de Parijsche bladen. Een notarisklerk te St. Cloud werd al gauw tegen betaling bereid gevonden een adellijke dame aan te wijzen, die erg slecht bij kas was, de u bekende Madame Delparte. Zij moest alleen maar zorgen door haar bemoeiingen een hooger prijs te bedingen, 't werd haar voorgespiegeld als een gewone handelstruc. Dat is alles!”

Monsieur Lejeune zuchtte: „En ik was nog wel zoo blij, dat de kleur zoo mooi overeenkwam met die van den steen van verleden jaar! Maar toch was hij dus echt!”

* * *

Eén maand later betrof Wyndham zijn kamers weer in hotel Negresco te Nice: vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs!

Een vermoeiend vermaak. Een mededinger in 't nummer: „rugzwemmen met parapluie op”.

Waar is mijn Vader?

Ik was doodelijk geschrokken. „Zeg 'ns eerlijk, Edith, doe ik zoo?” vroeg ik verwaasd. Maar ze antwoordde niet — ze boog zich alleen maar opzij en gaf Fred een kus.

„Vrouwen vinden 't wel prettig, als mannen zich voor haar als gekken aanstellen,” zei ze. „Daarom ben ik ook zoo blij met Fred.” Hij zat te krimpen.

„Als ik je wat prettigs vertel, Jack, maak je er dan een kleed voor de heele kamer van?”

„Je krijgt een kleed zoo groot als de heele kamer.”

„Nou — Margery's engagementsring is gestolen vannacht en toen ik haar beklaagde, zei ze — o gunst, nou is 't lichtje uit en de koffie koud.”

„Merkwaardige uitspraak in zulke omstandigheden,” zei Fred.

Edith belde en scheen na te denken. „Misschien konden we beter vier kleine kleedjes nemen in plaats van één groot,” zei ze.

„Géén kans op één kleedje, voor je me verteld hebt, wat Margery zei,” sprak ik vastberaden.

„O ja! Nou, ze zei, dat het heusch niet erg was van dien ring. Ze had er nooit veel om gegeven.”

„Maar dat is niets dan een kwestie van smaak,” protesteerde ik, ietwat teleurgesteld. Maar Edith stond op en klopte zachtjes op de kruin van mijn hoofd.

„Dommerik,” zei ze. „Als de ware Jacob kwam en die gaf haar een gummi-ring van 'n bierfleschje, dan zou ze er dol op zijn, omdat ie van hem kwam.”

„Edith!” zei Fred terechtwijzend. Maar Edith was weggelopen.

Voor ik naar 't kantoor ging, nam ze mij mee naar boven om de maat te nemen voor het tapijt; want ze huldigt de theorie, dat het 't beste is een ding te verwerven, terwijl het verlangen nog versch is. Aan den anderen kant van de hall was Fred met Margery over den drempel heen aan 't praten.

„Mosterdbladen moeten zoo goed zijn,” zei hij. „Die gebruikte ik altijd aan boord. En houd er den moed maar in; er is land in zicht!”

Ik had er een mooi ding voor gegeven, als ik even losjes had kunnen praten als Fred, toen Edith me een paar minuten later, na besloten te hebben voor vier kleedjes en een looper voor de hall, meenam naar Margery's deur.

Ze lag heel stil en bleek midden in 't groote witte bed en probeerde dapper tegen ons te glimlachen.

„Ik hoop, dat je wat beter bent,” zei ik. „En laat je niet door Edith wijsmaken, dat mijn koffie je vergiftigd heeft.”

Ze zei, dat ze zich wezenlijk wat beter voelde, en dat ze zich niet kon herinneren, koffie gehad te hebben. Dat was het heele gesprek. Ik, die een zekere reputatie van welbespraaktheid voor de rechtbank geniet, ik wist met geen mogelijkheid meer iets te zeggen. Een minuut of zoo bleef ik staan, verlegen met mijn houding, terwijl Edith me met een vinger stond aan te porren om binnen de deur te gaan en me te gedragen als een normaal mensch. Maar ik mompelde alleen iets over een drukken dag en vluchtte. Het was zonderling, maar terwijl ik in den deurpost stond, had ik een levendige voorstelling van mezelf volgens Edith's beschrijving: opzittend als een hondje, hunkerend naar een vriendelijk woord. Ik ging dien dag mijn kantoor binnen als een hond, die in zijn hok kruipt, en dat was Edith's schuld.

Op 't kantoor vond ik een briefje van miss Letitia en toen ik het even had ingezien, nam ik mijn spoorboekje, om te zien, hoe laat de eerstvolgende trein ging. Het briefje was kort. In tegenstelling met het soortgelijk epistel, dat ik van miss Jane ontvangen had den dag voor haar verdwijning, was het min of meer statig gesteld.

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

„MR. JOHN KNOX.

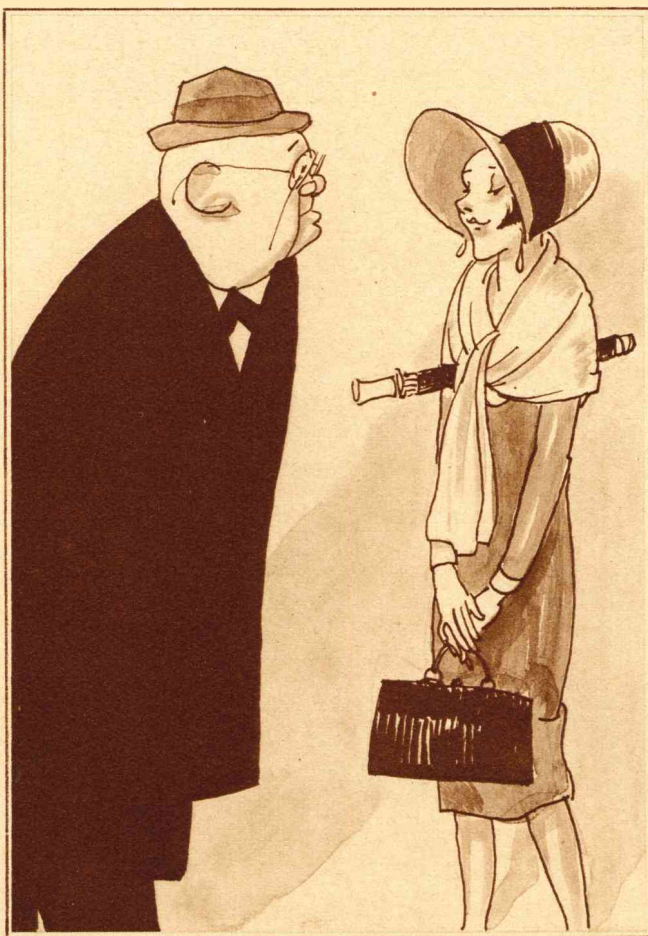
Waarde Heer,

Wees zoo vriendelijk mij een bezoek te komen brengen, zoodra u dit ontvangen hebt. Er heeft zich het een en ander voorgedaan — hoewel ik niet geloof, dat het iets van beteekenis is, maar Hepsibah is een oude gekkin, en ze zegt, dat zij het briefje niet in de melkflesch heeft gestopt.

Met oprechte hoogachting

Letitia Ann Maitland.”

Professor Priem Pruttelt.

„Wou jij mijn colleges volgen?
Pruttelen leer je anders vanzelf.”

Ik had met Burton afgesproken dat we dien middag, als we hem onder 't een of ander voorwendsel mee konden krijgen, Wardrop naar dr. Anderson zouden brengen. En ik had dien dag ook twee zaakjes voor de rechtbank. Ik vroeg Humphreys, die aan den overkant zijn kantoor had, die van mij over te nemen, en de verwijtende blikken van Hawes vermijgend, ging ik op weg naar Bellwood. Er waren negen dagen verlopen sinds miss Jane was verdwenen. In den trein somde ik op, wat er in dien tijd allemaal was voorgevallen: Allan Fleming was gestorven en begraven; de Leenbank was gefailleerd; er was iemand in Fleming's huis geweest en had de papieren doorgesnuffeld; Clarkson was gevlucht; we hadden; ontdekt, dat Wardrop de pareis verkocht had de leeren tasch was terecht; Fleming's tweede vrouw was op 't tooneel verschenen; en er was iemand mijn eigen woning binnengedrongen en had, opzettelijk of niet, Margery bijna in 't graf gebracht.

Naar het mij voorkwam, wees het allemaal in dezelfde richting: naar een wrok tegen Fleming, die zich zelfs over zijn dochter uitstrekte. Ik herinnerde mij wat de vrouw, die beweerde Fleming's

tweede echtgenoot te zijn, den vorigen avond had gezegd. Als de

trap, waarover zij sprak, uitkwam in de kamer, waar Fleming was doodgeschoten en als Schwartz om dien tijd in de stad was, dan mocht ik aannemen — in verband met haar mededeeling, dat hij al meer geprobeerd had, Fleming te dooden — dat Schwartz minstens medeplichtig was.

Als Wardrop daarvan wist, waarom had hij dien naam dan niet genoemd? Kon ik aannemen, dat het getal 11 22, na al die geheimzinnigheid, tenslotte niets anders was dan een huisnummer? Was het waarschijnlijk, dat een man als Schwartz, voorzoover ik hem dan kende, briefjes op eens anders kussen spelde? Aan den anderen kant — als hij wist, dat Fleming papieren in zijn bezit had, die hem verder konden compromitteren, zou 't wel iets voor Schwartz zijn, iemand te huren, om ze te bemachtigen, en dan was hij ook wel in staat om Wardrop te berooven van het geld, dat hij aan Fleming moest brengen.

Aangenomen dat Schwartz Fleming vermoord had — wie dan was de vrouw, die op den avond van de berooving bij Wardrop was? Waarom had hij de parels gestolen en verkocht? Hoe kwam het getal 11 22 in het bezit van tante Jane? Hoe kwam de leeren tasch in Boston? Wie had Margery gechloroformeerd? Wie had in Fleming's huis overnacht, terwijl het leeg stond? En vooral: waar was tante Jane?

Het huis te Bellwood zag er, in het Meizonnetje, bijna vroolijk uit, toen ik de laan opwandelde. Geen macht ter wereld was in staat, verandering te brengen in de stijve plooiën van de ouderwetsche kanten gordijnen; geen hond maakte ooit vuile pooten op het bordes of begroef vies en schennend gebeente in het grasperk; de vogels nestelden in de boomen, buiten het bereik van Robert's ladder, maar het waren kalme, welopgevoede vogels, nooit zoo luidruchtig als hun burens, die hun keeltjes uitkweelden boven den kinderwagen in den aangrenzenden tuin.

Toen Bella mij had opengedaan, en ik weer stond in de stijve hall, met de groenripsen stoelen en den Japanschen paraplu-standaard, verwachtte ik onwillekeurig het getrippel van miss Jane's kleine voetjes op de trap. In plaats daarvan kwam Bella's zware tred, en het verzoek van miss Letitia, of ik maar boven wou komen.

De oude dame zat in haar slaapkamer voor het raam, in een met rips bekleeden stoel. Zij zag er niet slecht uit; de eenige verandering, die ik waarnam, was een zekere veronachtzaming van haar kleding. Ik vermoedde, dat de stipte netheid van miss Jane gezorgd had voor de witte ruches, de zachte mutsen en de smettelooze shawls, die haar de laatste jaren gesierd hadden.

„U hebt geen haast gemaakt om hier te komen, wel?” vroeg miss Letitia zuur. „Als je dien neef van je, Burton, niet gestuurd had, zou ik ertoe gekomen zijn, Amelia Miles te laten roepen voor de gezelligheid, en ik moet al ver weg zijn, eer ik dat doe.”

„Ik heb een massa beslommingen gehad,” zei ik met alle kracht mijner longen, „ik ben u voor een paar dagen nog komen vertellen, dat meneer Fleming dood was; toen moesten we hem begraven en het huis sluiten... Het was een droevig geval.”

„Heeft ie nog wat nagelaten?” viel ze mij in de rede. „Er is niets droevigs aan, behalve als hij niets nagelaten heeft.”

„Er is maar heel weinig. Het huis misschien — en het spijt me, u te moeten mededeelen, dat er gisteren een dame bij me geweest is, die zegt, dat ze zijn tweede vrouw is.”

Ze nam haar bril af, veegde de glazen schoon en zette hem weer op.

„Dus,” zei ze met een snauwerige hoofdbeweging, „was er nog een vrouw in de wereld net zoo gek als mijn zuster Martha. Ik dacht, dat zooiets maar

éénmaal kon voorkomen. Wat weet je van Jane?"

"Den laatsten keer, dat ik hier was, dacht u, dat ze dood was," schreeuwde ik. „Bent u van opinie veranderd?"

"Den laatsten keer, dat je hier was," zei ze plechtig, „dacht ik een heeleboel dingen, die mis waren. Ik dacht bijvoorbeeld ook, dat ik parels kwijt was, maar dat was ik niet."

"Wat zegt u!" riep ik ongelovig uit. Ze legde haar handen op de leuning van haar stoel, leunde voorover en schoot haar woorden vinnig op me af.

"Ik — zei — dat — ik — parels — kwijt — was — en — 't — is — niet — zoo!"

Ze verwachtte niet, dat ik haar gelooven zou, evenmin als ze het zelf geloofde. Maar wat er haar toe dreef, nu zoo heel anders te denken over dat verlies, was me een raadsel. Ik knikte maar, dat ik het begreep.

"Uitstekend," zei ik, „ik ben blij, dat het niet meer dan een vergissing was. Nu zullen we miss Jane nog moeten vinden."

"Die hebben we gevonden," zei ze bits. „Daarom heb ik je juist laten komen."

"Haar gevonden!" Nu dwong de verbazing mij op te staan van mijn stoel. „Wat bedoelt u, miss Letitia? We hebben de heele streek afgezocht!"

Zij opende een almanak, die voor haar op de tafel lag, en haalde er een gevouwen papier uit. Ik moest mijn ongeduld bedwingen, tot ze van bril veranderd was en het geschrift langzaam had voorgelezen.

"Heppie heeft 't gevonden, op 't achterstoepje, onder een melkflesch," verklaarde ze. Toen las ze het mij voor. Ik kan me de woorden niet precies herinneren, en miss Letitia weigerde, toen zoowel als later, het uit haar handen te geven. Daarom heb ik er ook geen afschrift van, zooals van alle andere papieren, die op de zaak betrekking hebben. Wat er in stond, behalve de stijl- en taalfouten, kwam hierop neer:

De schrijver wist, waar miss Jane was (waaruit we concludeerden, dat hij schuld had aan haar verdwijning). Ze was gezond en vrolijk, maar ze had een krant in handen gekregen, waar iets over haar verdwijning in stond, en daar tobde ze over. Tegen betaling van het geringe bedrag van vijfduizend dollar zou ze even gaaf terugkeeren, als ze was heengegaan. Als het geld in een blikken bus op het voetstuk werd gezet van het familie-monument der Maitland's op het kerkhof, zou de vermiste dame binnen vierendertig uur weer thuis zijn. In het tegenovergestelde geval, of als de ontvanger van den brief de politie waarschuwde, zou het met miss Jane leelijk aflopen.

"Wat denkt u er van?" vroeg ze, mij over haar bril heen aankijkend. „Als ze mal genoeg was om zich te laten meenemen door een man, die dollar met één schrijft, dan heeft ze niet anders dan haar verdiende loon. En bovendien is vijfduizend veel te veel."

"Het lijkt mij niet volkomen betrouwbaar," zei ik. „In ieder geval zou ik maar geen geld ergens neerleggen, voor we geprobeerd hebben te vinden, wie dit geschreven heeft."

"Misschien is 't ook wel beter, dat ze nog een poosje wegblijft," vervolgde miss Letitia. „Nu we eenmaal weten, dat ze niet dood is, heb ik niet zoo'n haast meer. Ze had den laatsten tijd toch al zoo veel verbeelding."

Ik had den brief intusschen nog eens overgelezen. „Hier staat iets, wat de heele historie onwaarschijnlijk maakt," zei ik. „Dat over het kranten lezen. Ik dacht, dat haar leesglas in de bibliotheek gevonden was?"

Miss Letitia trok mij het papier uit de handen en las het opnieuw.

"Krant gelezen!" smaalde ze. „Je hebt meer hersens dan ik gedacht had, Knox. Haar brillen zijn nu nog hier. En als ze die niet op heeft, kan ze niet eens genoeg zien om 'r neus te krabben."

Het was een teleurstelling voor mij, hoewel de uitlegging voor de hand lag. Het verwonderde me zelfs, dat we al niet meer pogingen hadden onderhouden om munt te slaan uit onze vrees. Maar belangrijker was, in verband met miss Jane's verdwijning, de binnenkomst van Heppie, die haar schort omhoog hield als een zak en haar stofmuts neergetrokken droeg over haar oogen zooals een straatroover zijn pet.

Toen ze midden in de kamer was, bleef ze staan en liet plotseling de punten van haar schort los.

Er rolde een zonderlinge verzameling van voorwerpen uit: een wit mousseline kleedingstuk dat een nachthemd bleek te zijn, met lange mouwen en een hoogen boord; een half dozijn krulpenntjes (ik kende die — Edith had zich, bij nachtelijke ongevallen, wel eens met dezelfde martelwerktuigen vertoond); een knopenhaakje, een spoorwegkaart, en een nieuwe, ongebruikte zwart glacé handschoen.

Miss Letitia veranderde vastberaden van bril en nam de verzameling in oogenschouw.

"Waar haal je dat vandaan?" vroeg ze, Heppie met een fellen blik aanziend.

"Die lagen onder de dekens gepropt in de chiffonnière op zolder," schreeuwde Heppie haar toe. „Als we verleden week dekens gewassen hadden, zooals ik gewild had..."

"Hou je mond!" snauwde miss Letitia, en Heppie's dunne lippen gingen met een smak dicht. „Zeg eens op, Knox, wat zeg je dáárvan?"

Het Kervel-laantje

*

*Tusschen mijde polder-velden,
waar de speelsche zonne licht
over 't goud van boterbloemen
en donker-roode zuring-pracht.*

*licht van ver in reinen bruids-tooi.
met popel-brons-groen aan den zoom.
het stil-intieme kervel-laantje,
als zonnig-blijde lente-droom.*

*Een zuchtje vaart langs boom en kruiden,
dat 't blanke kleed zacht golven doet.
en een fijnen bloempjes-regen
vooruit zendt als een melkomst-groet.*

*Boven d' onafzienb're weiden,
doordarteld door het jonge vee.
roept de grutto zijne tonen
van diepe smart en ziele-roee:*

*en doet in 't zoete lente-peinzen,
dat nieuwe levens-schoonheid hood.
zich mengen duistere gedachten
aan vergankelijkheid en dood.*

*De zon verdween — en 't kervel-laantje
vernaagt, terwijl het daglicht vliedt:
aanzwellend klinkt van uit de velden
het monotone vorschlied.*

H. G. VAN DER BEEK.

„Als dat de nachtpon is, die ze dien nacht aan had, dan blijkt er één ding heel duidelijk uit, miss Maitland. Dan is ze niet ontvoerd, en dan wist ze heel goed, wat ze voorhad. Er werden geen kleeren van haar vermist, en dat bracht ons op 't verkeerde spoor. Maar daar ligt een nieuwe handschoen! Ze kan nieuwe kleeren gehad hebben om aan te trekken en de oude hebben laten liggen. De kaart... ja, ze is ergens heengegaan met een vooruit beraamd plan. Als we weten, waarom ze vertrokken is, zullen we haar wel vinden."

„Poe!"

„Ze vertrok niet plotseling — ze heeft alles lang voorbereid."

„Ik geloof er geen woord van," viel de oude dame uit. „Ze had geen geheimen. 't Was een kind, dat niet eens d'r mond kon houden. Maar ze was niet toerekenbaar; dát zal ik je vertellen. Ze was verkwistend. Kijk nou die handschoen! Ze had nog drie halvesleetsche paren in haar bureautje."

„Miss Maitland," vroeg ik plotseling, „hebt u wel eens gehoord van 11 22?"

„11 22 wat?"

„Alleen maar 't getal, 11 22," herhaalde ik. „Zegt dat u iets? Heeft het de een of andere betekenis voor u?"

„Dat zou ik denken," antwoordde ze. „In de laatste tien jaar heeft het Tehuis voor Verweesde Negerkinderen opgenomen, gevoed, gekleed en vertroeteld precies elfhonderd twee en twintig negerkinderen, in allerlei formaten, met hersens en zonder hersens."

„Nog eenig ander verband?"

„11 22? Tweemaal elf is twee en twintig, als u daar wat aan hebt. Nee, ik kan niets bedenken. Ik heb Allan Fleming eens duizend dollar geleend, ik denk in een vlaag van waanzin. Die zouden nu zoowat elfhonderd twee en twintig geworden zijn."

Geen enkel dezer uitleggingen gaf licht over het strookje papier op miss Jane's kamer. Zou het wel verband houden met haar vlucht? Waar was ze nu; wat was 11 22; en waarom loog miss Letitia, dat ze geen parels vermiste, terwijl ik wist, dat er negen van de tien verkocht waren, en wie ze gekocht had, en ten naasten bij hoeveel hij ervoor betaald had?

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

DE ZENUWARTS

Ik gebruikte een lichte lunch in de eetkamer te Bellwood, door Bella bediend. Ze keek heel ernstig, en toen ze me mijn thee gebracht had, leek het me, dat ze iets zeggen wou. Ze bleef maar om de deur heen draaien, aldoor naar mij kijkend.

„Je hoeft niet te wachten, Bella," zei ik.

„Neemt u niet kwalijk, meneer, maar — ik wou u vragen — maakt miss Fleming 't goed?"

„Ze was niet erg wel vanmorgen, maar ik geloof niet, dat 't iets ernstigs was, Bella," antwoordde ik. Zij keerde zich om om heen te gaan, maar scheen toch nog te aarzelen.

„O ja, Bella," riep ik, toen zij in de deur stond, „ik had ook nog iets te vragen. Dien nacht in het huis, toen jij en ik oppasten, heb je toen iemand in de gang hooren loopen, langs je deur? Om een uur of twee zoowat?"

Ze keek mij aan met een dom gezicht.

„Nee, meneer, ik heb den heelen nacht geslapen."

„Dat is vreemd. En heb jij mij niet gehoord, toen ik door de dienstschacht viel?"

„Groote grutten!" riep ze uit. „Viel u daar in!"

Ze zweeg plotseling.

„Dus dat heb je gehoord?" vroeg ik vriendelijk.

„En je sliep den heelen nacht? Bella, daar zit iets achter. Je hebt dien nacht heelemaal niet geslapen. Je hebt tegen miss Fleming verteld, dat ik den heelen nacht op was geweest; hoe wist je dat? Als ik niet wist, dat je onmogelijk zoo vlug kunt vooruitkomen als... als de persoon, die dien nacht in huis was, zou ik zeggen, dat je in het bureau van meneer Fleming had gezeten, om te zoeken naar... we zullen maar zeggen postzegels. Wil je nog een kopje koffie voor me halen?"

Ze werd akelig bleek, en nam met bevende handen mijn kop en schotel op. Toen de koffie eindelijk kwam, was het de mopperende oude Heppie, die ze bracht.

„Ze heeft haar enkel verstuikt, zegt ze," smaalde zij. „Je zou eerder zeggen verdraaid, zooals een tafelpoot, als je ernaar kijkt." Voor ik de eetkamer verliet, schreef ik een regel bij in mijn notitieboekje: Wat weet Bella?

Het was al wat laat, toen ik in de stad terugkwam: Wardrop zat al op me te wachten op 't kantoor. Had ik mij twee dagen tevoren verbaasd over zijn uiterlijk, nu was het afschuwelijk om aan te zien. Hij was zoo mager, dat zijn kleeren slordig om hem heen hingen; zijn oogen waren rood belopen van het drinken, en zijn haar hing woest over zijn voorhoofd. Hij zat in zijn gewone houding, met de ellebogen op zijn knieën, de kin rustend op de handen.

Hij keek mij wezenloos aan, toen ik binnenkwam. Ik zag Burton eerst niet. Hij zat achter mijn bureau, met een plat blikje in de hand, en daar pikte hij met een houten tandenstoker het eene sardientje na het andere uit op en hij verslond ze met huid en haar.

„Op je gezondheid," zei hij, en hij hield er een omhoog, met groot gevaar voor olievlekken op mijn vloerkleed. „Wien honger kwelt, wie dorst begeert, hij kieze de sardine. Jammer, dat je ze niet eten kunt, zonder ze te ruiken!"

„Doet u wel eens iets anders dan eten?" vroeg Wardrop verveeld.

(Wordt voortgezet)

WINTERVOOR

EEN DAGELIJSCH BEELD IN DE AMSTERDAMSCH E GRACHTEN: SCHUUR

RVООRRAAD

DAMSCHЕ GRACHTEN: SCHUITEN, ZWAARGELADEN MET STEENKООL.

'N PRAATJE OVER EN PLAATJES VAN **Texel**

In de altijd levendige haven van Den Helder waar mijnenvegers, onderzeeërs, torpedojagers, dooreen varen — onder voortdurende belangstelling van de bevolking — ligt een klein bootje dat de verbinding onderhoudt met het eerste der Noord-Hollandsche eilanden. Het ziet er nogal primitief uit, maar op de woelige wateren rond de „Onrust” gekomen, toont het een zeer zeewaardig vaartuigje te zijn, niet alleen door het enthousiasme, waarmee het de golven „berijdt”, maar evenzeer door de gelegenheid tot 't oploopen van een heusche zeeziekte die het biedt, en bovendien door de koffie, welke aan boord van de schepen der Maatschappij Nederland onmogelijk lekkerder kan zijn.

Alle voorwaarden voor de illusie 'n eerste zee-reis te maken zijn dus aanwezig. En al wordt het oog hier niet branderig (binnen een uurtje kun je heen en weer thuis zijn), de tros wordt toch wel los-gesmeten, de kade wijkt ook meer en meer terug, en het ruime sop wordt óók gekozen.

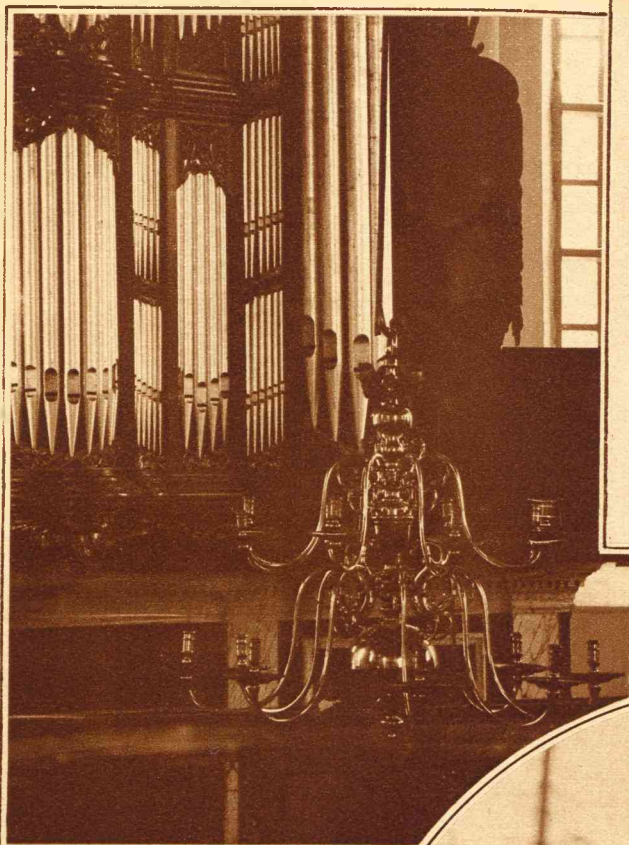
*Oud geveltje
in Den Burg.*

Maar het oogenblik dat men kan verzuchten: „eindelijk niets dan wateren en lucht”, breekt niet aan. Want als men Den Helder achter zich heeft, wordt rechts Wieringen zichtbaar en een oogenblik daarna Texel. Desondanks kan de overtocht nog een drie kwartier duren — een tijd, die overigens snel genoeg voorbij gaat.

* * *

Kort voor het bootje de Texelsche haven Oude Schild binnenloopt, duiken achter den zeedijk kleurige daken en aardige torentjes op, en 'n oogenblik later zijn de wijde polders van het eiland te aanschouwen. Een mooi panorama.

De dorpen, samen de gemeente Texel vormend, zijn onderling te bereiken met autobussen, die een

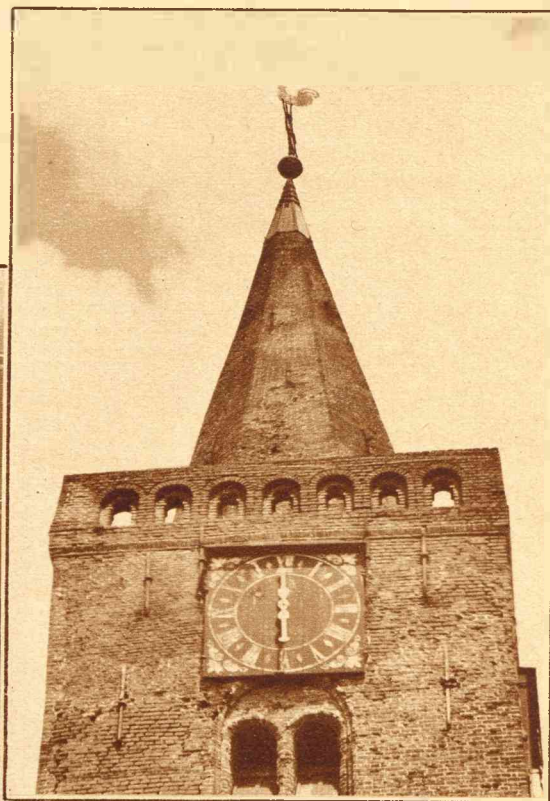
*Het interieur van de kerk.
De koperen kronen zijn
nog een geschenk van ad-
miraal Michiel de Ruyter.*

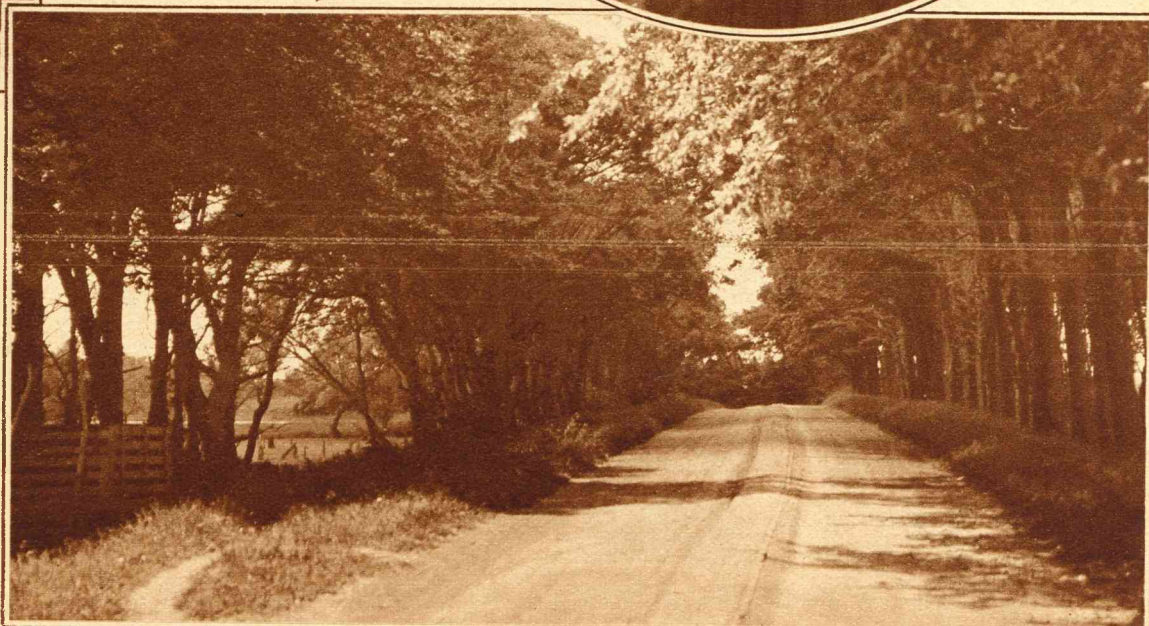
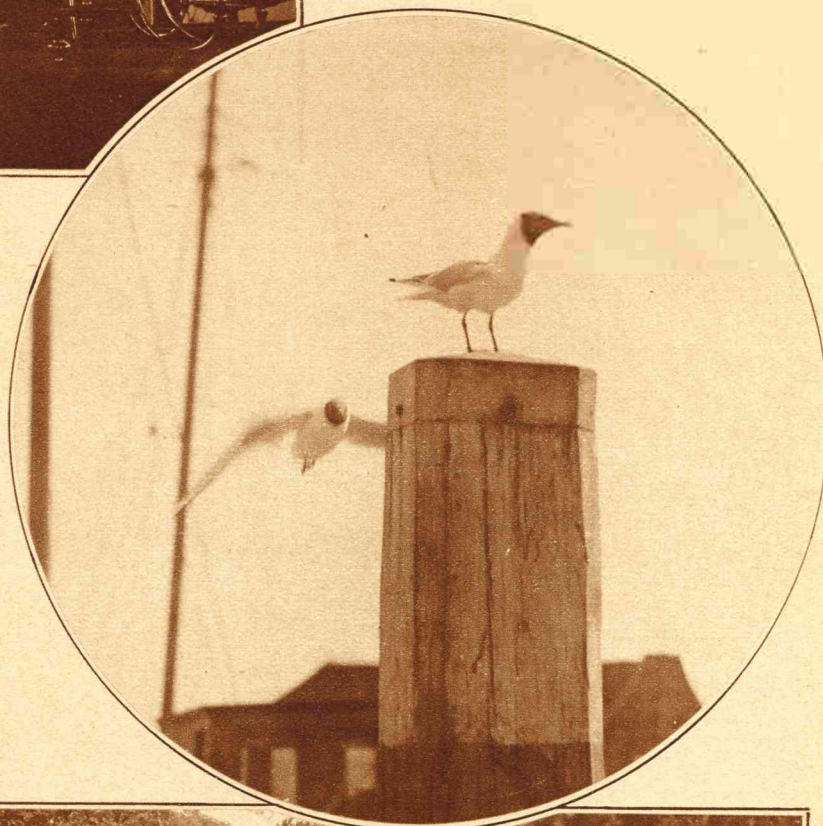
*De twee oudste bemoners
van het eiland.*

*Fraai beplante landwegen
in de buurtschap de Waal.*

*De toren van de Ned. Hero.
kerk in Den Burg zal door
de Ver. voor Natuurmonumen-
ten worden gerestaureerd.*

geregelden dienst onderhouden. Ook zijn de fiets-wegen goed onderhouden en met den aanleg van nieuwe paden wordt nog voortgegaan.

Texel is een aantrekkelijk eiland zoowel voor hen, die louter voor genoeg er heen komen, als voor degenen, die er om studieredenen vertoeven.

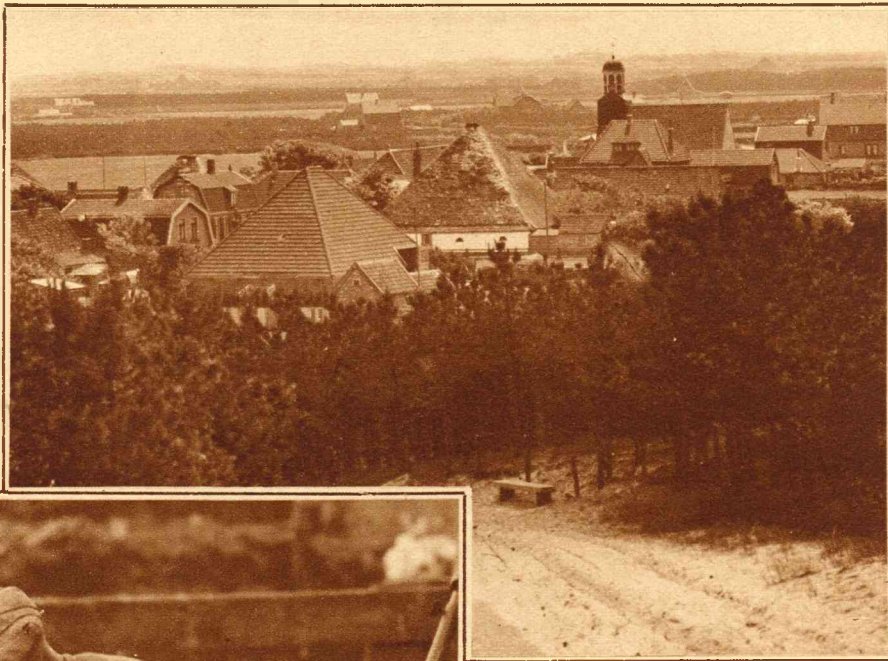
Voor de eersten heeft het Texelsche landschap een groote bekoring. De boerderijen met hun groote schuine rieten daken, de weiden door lage zodenwallen van elkander gescheiden, — tienduizenden zijn er — overal grazende schapen en blattende lammeren en zeker niet het minst het mooie breede strand en de prachtige dubbele duinenrij zijn typisch Texelsch en maken het eiland tot een geliefkoosd en steeds meer gewaardeerd oord voor toeristen en kampeersers.

Het is niet te hopen, dat „de trek” er heen zoo groot zal worden dat Texel het lot zou ondergaan van zoovele andere vacantieoord, nl. zijn oorspronkelijk en eigen karakter prijsgeven terwille van het vreemdelingenbezoek. Maar vooralsnog lijkt ons daar weinig kans op. Want de schoonheid van Texel is niet „in het oog loopend”. Zij moet ontdekt worden en zal alleen worden gevonden

deeren biedt Texel een unieke gelegenheid.

Immers, het aantal vogelsoorten, dat op het eiland broeden komt, bedraagt ongeveer honderd, zoodat er heele kolonies — van hooger hand gelukkig beschermd — in de duinen leven.

Uit het buitenland plegen de geleerden naar hier te komen om stu-

Panorama van de badplaats de Koog.

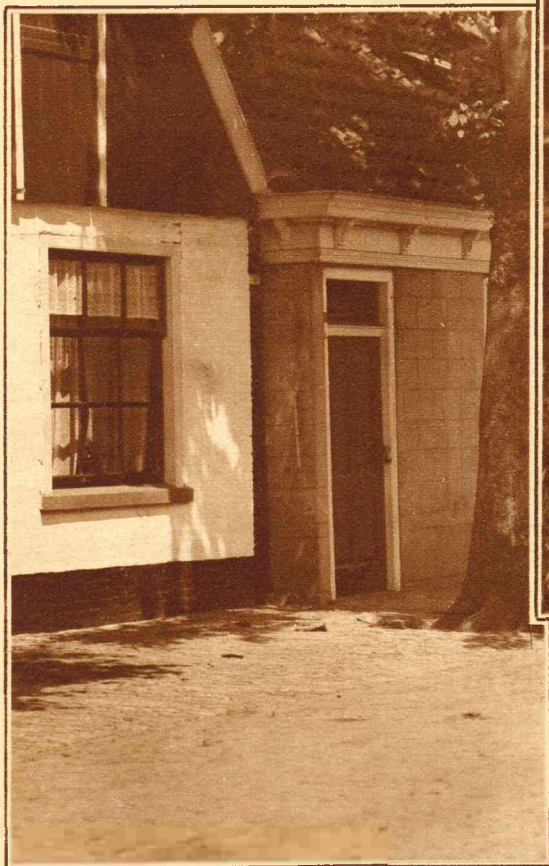
Een kunst, die iedere eilandbewoner verstaat: het schap „zijn jas uit doen.”

dies van het vogelleven te maken.

En de leek op dit gebied zal toch ook gauw genoeg de schol-ekster van den tuureluur weten te onderscheiden, en met genoeg de verrichtingen van de Kemphanen gadeslaan, als hij zich eenige moeite wil geven tenminste.

Maar is hij 'n erge materialist, dan zal hij misschien alleen belangstelling hebben voor de lange koekstengels, voor de eerste Texelsche koek.

Die voortreffelijk is.

Oude huizen aan het Oosterend.

door de ware natuurliefhebbers. De kleine dorpjes zijn niet voorzien van moderne amusementsgelegenheden, — maar dat is juist een van de redenen, dat het er zoo weldadig rustig is. Prachtige boulevards met parkeergelegenheden en hotels als paleizen zijn er niet, maar wel stille hoekjes en sloepjes, oude straatjes. Of er zoo héél veel veranderd is, sinds Michiel de Ruijter met zijn vloot hier voor anker ging? Toch wel, want de vloot van de „Heeren Staaten” is vervangen door een legertje van marine-vliegtuigen dat op het Texelsche vliegveld „De Mok” zijn „home” heeft. Den heelen dag is de lucht vol motorgeronk en kan men de evoluties van de ranke vogels-met-motor bewonderen.

Voor hen, die de flora en fauna van Nederland bestu-

Met bloemen versierde binnenplaatsjes treft men oeebultig op het eiland aan.

Herstellingswerken aan Texelsche visscherscheepjes.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

De kwestie is: als je 'n goeie kans zag om Borden de dingen in te peperen, zou je 't dan doen — of zou je vriendschap voor zijn dochter 't je beletten?"

Bob antwoordde niet dadelijk. Hij zelf had die vraag honderdmaal overwogen, en nooit met bevredigend resultaat.

„Ik denk," zei hij langzaam, „dat ik 't zou doen. Ik zou dien man graag zien doormaken, wat ik zelf doorstaan heb. Ja. Maar er is niet de minste mogelijkheid."

„Nee, reken daar maar niet op. Maar laten we 't over wat anders hebben. Gos, jongen! 't Is waarachtig lang geleden, dat we eens samen over de dingen geboemd hebben. Hoe gaat 't op kantoor tegenwoordig?"

„Prachtig. Gregory zegt, dat ik er uitstekend voor ben. Hij wil, dat ik rechten ga studeren."

„Waarom niet?"

„Ik denk ook, dat ik 't zal gaan doen. Maar ik mag Gregory niet."

„Ze zeggen, dat hij nog eens ooit gouverneur zal worden."

„Weet ik. Maar hij is zoo geslepen als een slang. Waarachtig, als een slang. Carmody is ook geslepen; maar iedereen weet het — en hij lacht de mensen uit en tart ze, hem iets te maken. Al Gregory is suikerzoet en geniepig. Hij strijdt niet met open vizier. Onder ons gezegd en gezwezen, ik heb 'n veel hooger dunk van de knapen met allerlei op hun kerfstok, die ik iederen dag te woord moet staan, dan van dien goudlokkigen, luidruchtigen, goedkoop politicus."

„Je ziet liever een eerlijke boef, hè?"

„Ja. Die doet, wat hij niet laten kan, en neemt zijn kans waar. Verstopt zich niet achter 'n ander."

Zij praatten verder over kotjes en kalfjes; Todd vermeerde zorgvuldig elke zinspel op Kathleen. Hij was bang, zijn mond voorbij te praten.

Het was laat, toen ze uiteen gingen. Todd's brein was actiever dan in jaren het geval geweest was. Hij bespeurde allerlei dingen, die hij nog niet had kunnen ontleden, en een daarvan was, dat, als de dag van Bob's wraak op Peter Borden te lang verschoven werd — die nooit zou komen. Bob praatte luidruchtig over zijn haat, maar hij was ontegenzeggelijk aan 't verslappen.

Todd Shannon hield van den jongen. Hij hield van Kathleen zelfs nog meer. En met zijn eenvoud, traag begrip had hij uitgemaakt, dat die twee samen gelukkig konden worden.

Het lokte hem daarom aan, alles te doen, wat hij maar kon, om elke mogelijkheid van een huwelijk tusschen Terry en Lois Borden te vernietigen. En de zekerste weg om dat doel te bereiken, zou zijn: Bob Terry te helpen bij zijn poging, Peter Borden te fnuiken. Todd wist, dat Lois dat nooit vergeven zou.

Den volgenden morgen stond hij in de vestibule van het groote kantorengedouw, toen de onberispelijke kleine figuur van John Carmody door de deur schoof. Todd deed een stap naar voren.

„Eén momentje, mijnheer Carmody."

„Ja, Shannon: wat is er?"

„Ik heb hier op u gewacht — ik wou niet, dat Kathleen ons samen zou zien praten. Ze zou minstens willen weten, waar 't over ging." Hij schraapte zijn keel. „Weet u nog wat we laatst besproken, hebben?"

Carmody scheen verwonderd. „Wat?"

„Bob Terry en de oude Borden."

„O, dat? Ja, juist."

„Ik heb heel wat nagedacht, mijnheer Carmody. En ik heb uitgemaakt: als de dingen nog lang blijven slepen, heeft Bob heelemaal geen zin meer om met dien snuiter af te rekenen. Hij wordt slap. Ik weet niet waarom — maar er moet een of andere reden zijn... Nou op 't moment zou 't nog juist

gaan; hij is rijp. En nou denk ik maar: als u nou eens 't een of ander kon verzinnen, iets waardoor Bob zelf niet in de nesten kan komen. U snapt 't wel — u bent zoo knap. Iets om den ouden Borden een poets te bakken. Als u dat doet, dan zal ik zorgen, dat Bob doet, wat u hem aanraadt. Dat wil zeggen, als 't niet al te lang wordt uitgesteld. Wat denkt u daarvan?"

„We-el —" Carmody, innerlijk juichend, scheen besluiteloos. „Het lijkt me een heel goed idee. Ik zal zien, wat ik er op vinden kan. Je hoort nog wel van me — misschien."

En in de lift, die hem naar zijn verdieping voerde, ontspanden Carmody's lippen zich in een grijns.

„De dingen gaan op rolletjes," zei hij tegen zichzelf. „Nog heel wat beter dan die enorme idioot vermoedt."

ZEVEN EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Bob Terry was verbijsterd. Den heelen avond had hij met Lois zitten babbelen over niets bepaalds, en toch was hij zich voortdurend bewust geweest van een sterke onderstroming, die aan alle nietigheden van hun gesprek een diepere beteekenis scheen te geven.

Lois Borden was verliefd op hem. Nederig en bescheiden als hij was, kon hij aan dat feit toch niet ontkomen, nu zijn oogen eenmaal voor de mogelijkheid geopend waren. En Bob was maar een mensch.

Een man is in een moeilijke positie, wanneer hij beseft, dat een meisje — jong, mooi en in 't bezit van alles, wat het leven kan veraangenamen — hem liefheeft. Hij is begrijpelijkerwijze geveid en instinctmatig geneigd, die liefde te beantwoorden.

Maar Bob trachtte, eerlijk te blijven jegens Kathleen, ook in zijn gedachten. Heel den avond had hij zichzelf krampachtig zitten voorhouden, dat Kathleen zijn type was en Lois niet. Hij herinnerde er zichzelf keer op keer aan, dat hij aan Kathleen gebonden was. Maar telkens weer dwaalden zijn blikken naar het teere, lichte figuurtje aan zijn zijde en zijn hart begon sneller te kloppen bij de gedachte, dat zij de zijne kon zijn, zoodra hij één woord sprak...

Zijn ontroering was heel verklaarbaar. Misschien zouden, onder andere omstandigheden, zijn gevoelens niet van Kathleen zijn weggedwaald. Maar hij had eerst uit de ééne bron, en toen uit de andere, zekerheid gekregen, dat dit verrukkelijke meisje hem haar liefde aanbood. De oude glorie-schijn straalde weer om haar hoofd — met dit onderscheid dat zij nu bereikbaar voor hem was, terwijl ze vroeger een verre, hooge ster was, die men vereert, maar niet voor zich verlangt.

Hij kende zijn eigen gevoelens niet. Hij vroeg zich af, of hij werkelijk van Lois hield of dat hij alleen maar verblind was door deze nieuwe mogelijkheid. De dingen waren te vlug gegaan voor Bob. Gedurende zijn drie jaren van kwelling in de staatsgevangenis had hij geleerd, langzaam te denken. Er gebeurden zoo jammerlijk weinig dingen in een gevangenis, die vlug denken vereischten: de dagelijksche gang naar de katoenspinnerij, het geklikklak der machines, dag in, dag uit; het spinnen der katoen en het vervaardigen van katoenen hemden en kien; de ruwe, goedhartige vriendschap van Todd Shannon; de norsche, zwijgende kameraadschap van veroordeelde misdadigers...

Den heelen avond hadden Bob en Lois over algemeenheden gesproken. Niets, dat van persoonlijk belang was, was gezegd, en toch waren ze zich beiden bewust, dat hun woorden, als zwaluwen over de oppervlakte van een meer, telkens langs de diepten van het persoonlijke scheerden. En ieder van beiden wist, dat de ander het wist. Kathleen stond steeds op den achtergrond — haar groote zwarte oogen vol rustig verwijt. Het binnenkomen van Peter Borden was een verlichting.

Borden was zenuwachtig. Onder den arm droeg hij een actentasch. **No. 20**

Hij knikte naar Bob en ging onmiddellijk naar de bibliotheek, waar hij de actentasch openmaakte en een bundel papieren, geheel met cijfers bedekt, over de tafel uitspreidde. Er was nog iets anders in de actentasch — een onopvallend pakje, dat Borden naar de in den muur gebouwde brandkast bracht.

Daarna keerde hij terug naar zijn cijfers, na het verouderd letterslot van de safe verdraaid te hebben.

Het was Zaterdagavond: een avond dat de heele stad ontspanning en vermaak zocht. Bioskopen maakten goede zaken, de cabarets waren stampvol, en in den schouwburg was nauwelijks een plaats onbezet. Het amusementspark aan de rivier, dat onlangs geopend was, was één en al licht en lawaai.

Maar op dezen Zaterdagavond zaten een man en een meisje bij elkaar en praatten over niets — terwijl ze zooveel te zeggen hadden; een oudere man bestudeerde de tabellen van een zakelijk rapport en tobde over de toekomst — en in haar eenzame kamer zat een ander meisje bij het raam en peinsde — en peinsde —

Lois' oogen zochten het strakke, ernstige gezicht van haar vader. Borden was den laatsten tijd zichzelf niet geweest. Hij was teruggetrokken en verstrooid. Zij wist, dat de dingen met de maatschappij niet naar wensch liepen. Er waren herhaaldelijk vergaderingen geweest, en meer dan één botsing tusschen haar vader en Jonas Merriwether. Ze excuseerde zich bij Bob, ging naar hem toe en streek met haar slanke vingers door zijn dun haar.

„Rust u nu eigenlijk nooit eens, Vadertje?"

Hij glimlachte triest.

„Nu niet, meisje."

„Maar dat was toch noodig voor u. Die ellendige zaken! Weet u niet, dat 't Maandag Labor Day is, 'n algemeene vrije dag, en dat niemand nu oenkt aan werken tot Dinsdag?"

Borden zuchtte. „Dat is het voordeel, wanneer je 'n eenvoudig arbeider bent."

„Maar u zult toch zeker weer niet opzitten tot twee uur in den nacht?"

„Nee. Dat belooft ik je."

Ze ging terug naar de huiskamer. Haar vader volgde haar met de oogen — er lag liefde en bezorgdheid in zijn blik. Zij was een geheel nieuwe Lois, levendig, beweeglijk, reagerend op elken indruk. Peter Borden zuchtte. Het idee, dat zij werkelijk verliefd zou zijn op Bob Terry, wilde er niet in bij hem. Hij was nog steeds bang, dat zij medelijden aanzag voor liefde.

De telefoon rinkelde. Lois liep erheen en nam den hoorn af. Een mannenstem klonk in haar oor: afgemeten beleefd.

„Mijnheer Terry, alstublieft."

Zij wenkte Bob. Hij herkende dadelijk de stem van John Carmody, en had genoeg tact om voor Borden te verbergen, wie hem daar te spreken vroeg.

„Ja?"

„Druk bezig, Terry?"

„Neen, mijnheer. Niet bijzonder."

„'t Spijt me, dat ik je lastig moet vallen, maar 't is iets van gewicht. Ik zou graag willen, dat je onmiddellijk op kantoor kwam."

„Heel goed, mijnheer. Ik kom."

Het tikte in den hoorn. Carmody hield er niet van, woorden te verspillen. Bob liep wrevelig terug naar de zitkamer.

„Het spijt me vreeselijk, Lois — maar ik moet nog uit."

Een glimlach verborg haar teleurstelling. Zij wist tenminste, dat het niet Kathleen of Todd Shannon was, die had opgebeld.

Instinctmatig wachtte Bob zich ervoor, haar te

vertellen, dat het John Carmody was geweest. Hij kon dat beter vóór zich houden. Zij volgde hem naar de hall en gaf hem zijn hoed.

„Ik heb genoten van dezen avond, Lois.”

„Ik ook, Bob. We hebben er nog niet veel zóó gehad.” Er was een weemoedige klank in haar stem.

„Maar dat zal veranderen! Een dezer dagen, als ik — ” Hij brak plotseling af. „Goeden avond dan. Ik zie je wel weer bij 't ontbijt morgen.”

De voordeur sloeg achter hem dicht en door de matglazen ruitjes staarde zij hem na, zooals hij de oprijlaan doorliep naar het groote hek.

Zoo'n heel andere Bob — en toch in veel dingen nog dezelfde. Het scheen, dat het brandmerk, dat de gevangenis in hem had gedrukt, wel nooit heelemaal zou worden uitgewischt. Er waren dagen, dat hij zich terugtrok achter een onverklaarbare, sombere humeurigheid; dat er diepe, strakke groeven in zijn gezicht kwamen en zijn oogen smeulden. Op zulke dagen was zij bang voor hem — bang voor wat hij op dat oogenblik misschien dacht. Dan vooral beseft zij, dat zij dezen man niet werkelijk kende; dat er een fase in zijn leven was, waarom zij altijd medelijden met hem zou hebben — en die zij nooit zou begrijpen.

De nachtbediende van de lift in het gebouw der Eerste Nationale Bank kende Terry en groette hem met een hoofdknik. Hij deed de lift stoppen op de veertiende verdieping, waar Carmody's reeks vertrekken gelegen was. De gang was schemerig, verlicht door één enkel lampje. Terwijl hij doorliep, vroeg Bob zich af, of hij Kathleen hier zou vinden. Als er iets was, dat Carmody op een Zaterdagavond naar zijn kantoor riep, zou hij misschien ook zijn secretaresse noodig hebben.

Bob kreeg een schok bij die gedachte. Hoe het kwam, wist hij niet, maar wanneer hij van Lois weg was, scheen Kathleen hem aantrekkelijker, levendiger, begeerenswaardiger dan zij. En hij was met haar verloofd.

Carmody was alleen. Hij zat achter zijn lessenaar, zijn scherp gezicht was zonder eenige uitdrukking. De kamer was vervuld met den geur van een geparfumeerde sigaret, die hij voorzichtig tusschen zijn vingers hield.

„Ga zitten, Terry.”

„Ja, mijnheer.”

Bob ging zitten en keek zijn werkgever aan. Carmody scheen geen haast te hebben om te beginnen. Zijn oogen verrieden niets, zijn gebaren waren loom en onverschillig. Maar hij bestudeerde den jongen man.

Todd Shannon had gelijk, overwoog Carmody. Bob was aan 't verslapen. Dat was merkbaar in elke beweging, in elk gebaar. Maar nu waren gelukkig de omstandigheden van dien aard....

„Thuisgezeten vanavond?” informeerde Carmody.

„Ja, mijnheer.”

„Met Borden?”

„Nu, niet precies, mijnheer. Hij was aan 't werk.”

„Juist. Juffrouw Borden dan, hè?”

„Ja, mijnheer.”

Hij tikte de asch van zijn sigaret. „Een bijzonder meisje, juffrouw Borden. Mooi.”

„Ja mijnheer.”

„Je bent een geluksvogel, jonge man.”

Bob's oogen werden kleiner. „Ik begrijp u niet.”

„— Om zoo'n thuis te hebben. Luxe — alles wat je maar wilt.”

„Ja mijnheer.”

„Je bent zeker wát vriendschappelijk gestemd jegens den ouden heer, niet?”

De oude vonk van haat gloeide op in Terry's oogen. Zijn antwoord was één enkele lettergreep, die bijna klonk als een uitbarsting.

„Neen!”

„Ach zoo. Ik dacht anders — Wat ervan zij, ik neem in elk geval aan, dat je je plan, met hem af te rekenen, hebt laten varen.”

„Dat heb ik niet!” Geen aarzeling. Geen onzekerheid.

„Meen je dat?”

„Absoluut.”

Carmody glimlachte vaag. „Dan blijven we dus bondgenooten. Je begrijpt, dat ook ik Borden haat. Dat heb ik je in het begin al verteld.”

„Ja, mijnheer.”

„Wel,” ging de advocaat voort, „dat is de reden, waarom ik je vanavond hier heb laten komen.”

Bob leunde in spanning voorover. Hij voelde de nadering van iets geweldigs, ingrijpends.

„Wat bedoelt u, mijnheer?”

„Dit.” Carmody's stem was vlijmscherp. „Als je verlangt, je rekening met Peter Borden te vereffenen, heb je nu kans. Al wat ik wensch te weten is, dit: verlang je nog steeds, hem precies hetzelfde te laten lijden, wat jij doorleden hebt? Nog steeds?”

En Bob Terry antwoordde hartstochtelijk — en zonder eenige weifeling: „De duivel weet, dat ik dat doe! Nog steeds!”

ACHT EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Bob Terry, een man van middelmatigen lichaamsbouw, leek groot en krachtig naast de nietige figuur van zijn werkgever. Hij leunde in uiterste spanning voorover, zijn handen gesteund op de hoeken van Carmody's bureau, zijn donkere oogen vlamdend in die van den anderen man.

Carmody was uiterlijk kalm. Innerlijk ziedde hij. Nu een schitterende gelegenheid hem geboden werd, was hij bang, dat er iets mis zou lopen. De omstandigheden schenen

bijna al te volmaakt. De eene paste in de andere als een mozaïek: hij zag de mogelijkheid, Borden te ruïneeren, Bob Terry terug te zenden naar de gevangenis en Kathleen weer voor zichzelf te hebben — en dat alles zonder persoonlijk gevaar. Hij was slechts de geest, die alles bestuurd, en de winst zou voor hem alleen zijn: de winst van persoonlijke voldoening, van wraak — en van hoop op het meisje, dat hem nog maar steeds niet beschouwde als een wezen van vleesch en bloed.

Hij glimlachte ijskoud, terwijl hij het lokaas voor de oogen van den jongen man heen en weer bewoog. Hij sprak met een diepe, overtuigende stem — den rustigen conversatietoon, waarmee hij de juries naar zijn hand zette. Hij was geen redenaar, Carmody: hij sprak oog in oog en van hart tot hart. Oratorische krachttoeren liet hij graag over aan mensen als Al Gregory. Carmody sprak weinig, maar hij sprak goed. Zijn woorden waren nauwkeurig gewikt en vol beteekenis. Wat meer zegt, ze hadden effect.

„De situatie is deze, Terry. Borden heeft moeilijkheden in zaken gehad. Ik zal je niet vervelen met overvloedige bijzonderheden. Deze moeilijkheden hebben zich, nu al maanden lang, voortdurend opgehoopt. Eéns werden ze al uit den weg geruimd. Dit is een tweede en beslissende crisis in zijn zaken.

De Berkeley Staal Maatschappij, waarvan hij vice-president en gedeeltelijk eigenaar is, heeft te veel hooi op haar vork genomen en zich sneller uitgebreid dan goed voor haar is. Het was een kleine, uitgelezen vennootschap.

(Wordt voortgezet)

Oud geveltje (± 1600) te Hloorn.

VACANTIE

Naarmate de dagen warmer worden dringen de vacantiagedachten zich meer en meer op den voorgrond. Wie heeft er tegenwoordig geen vacantie? En bij hoe velen is de vacantie synoniem met opreis-gaan!

Jammer maar dat dit op-reis-gaan voor een verblijf bij zee of bosschen zoo vaak teleurstellingen brengt — oneenigheid over wat er al dan niet op reis zal worden meegenomen, oververmoeidheid door te groote inspanningen, geprikkelde stemmen om het zich moeten behelpen met minder ruimte en minder comfort dan waaraan men thuis gewend is, ongedurigheid der kinderen, die uit hun gewone doen zijn...

En zooveel van al dat onaangename kan voorkomen worden, wanneer de vacantieplannen tevoren met zorg en overleg worden samengesteld.

Vader en moeder denken bij hun vacantieplannen in de eerste plaats aan het welzijn der kinderen, nietwaar?

Waarom gaan ze dan met hen naar een dure badplaats, waar de familie zich misschien moet behelpen met 'n paar benauwde kamertjes, waar meneer en mevrouw toilet moeten maken en de kinderen hun kleeven vooral netjes moeten houden? — Hoeveel meer profijt zou zoo'n familie van de vacantie kunnen trekken als die kon worden doorgebracht in een eenvoudig landelijk plaatsje, waar het leven goedkoop is en de ruimte grooter, waar de kinderen naar hartelust kunnen ravotten, liefst in oude kleertjes voor de vacantie opgespaard, waar vader en moeder weer mede kind kunnen worden met de kinderen, in eenvoudige

VROUWENLEVEN

Gebloemde georgette jurk met langen zwarten mantel, zwarte kousen en schoentjes en zwart bandfluweel ter garnering van den grooten strooien hoed in de grondkleur van de japon. Een nauwsluitende toque, geldt als 't meest elegante ter begeleiding van lange sluitende japonnen.

open lucht weer heel duidelijk gebleken. En bij die lange, soepele, wijd uitvallende rokken, ongelijk van zoom meestal, passen de groote, schilderachtige hoeden, die zoo lang uit de gratie zijn geweest, maar die nu alom weer hun recht komen opeischen.

Bij de meer sluike japonnen, zooals die van onze eerste afbeelding met den langen geplooiden rok, worden, zooals hier, vaak de kleine toques gedragen, welke als een tulband het hoofd omgeven en waarvan de kleur harmonieert met die van de japon. Ook de hierbij gedragen schoentjes zijn in de kleur van de japon.

De gebloemde jurk daar naast wordt gecombineerd door een langen zwarten mantel met schoudercape, zwarte kousen en schoentjes en zwart fluweelband als garnering van den grooten strooien hoed in de kleur van de japon.

De tweede gebloemde japon met bijbehorende luchtige cape heeft tot accompagnement een hoed, welke uit dezelfde georgette is vervaardigd — een fleurig en echt zomersch geheel.

Meer pretentius is het toilet van onze derde foto, een kostbare combinatie van georgette en fijne kant, tot wijd uitvallende punten samengevoegd voor mouwtjes, heupstuk en rok. De witte robe heeft een ceintuur, bewerkt met zwarte kralen. Zwart satijnen schoentjes en 'n groote zwart-kanten hoed met garnering van bandfluweel voltooien het geheel, terwijl ook de zware ketting van wit met zwart een niet onbelangrijk onderdeel daarvan vormt.

Dat de lange handschoenen weer in de gratie is gekomen, werd bij deze modetentoonstelling mede duidelijk gedemonstreerd.

PAULA DEROSE.

genoegens en eenvoudige spelletjes? Het klinkt misschien vreemd, maar het is een feit, dat de meegenomen kleeven er heel wat toe kunnen bijdragen of de vacantie al dan niet aangenaam zal verlopen.

Het zal misschien noodig en wenschelijk zijn 'n paar aardige jurkjes en pakjes, 'n paar mooie japonnen mee te nemen, welke zorgvuldig behandeld moeten worden, maar het meeste plezier zal men beleven van de stevige, goed waschbare en onverschietbare kledingstukken, die niet behoeven te worden ontzien, omdat ze tegen allerlei weersgesteldheden bestand zijn.

Ook zou ik 'n ieder, die ergens gemeubileerde kamers gaat betrekken, in den vacantietyd willen aanraden 'n paar gemakkelijk in te pakken dingen van thuis mee te nemen. 'n Aardig tafelkleedje, 'n paar kussenvertrekken. 'n vriendelijk klokje, 'n passend vaasje voor wat veldbloemen — al die kleinigheden kunnen de gezelligheid van 'n paar kamers ongelooflijk vergrooten en daardoor niet weinig bijdragen tot vacantiegenot. **THERÈSE.**

Parijsche Modes op de wedrennen te Auteuil

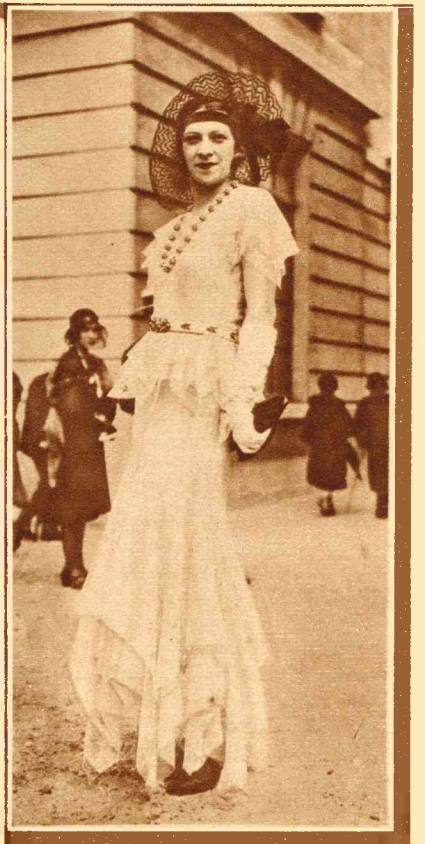
De wedrennen te Auteuil trekken altijd in groote mate de belangstelling en wel niet alleen om de wedrennen zelf, maar zeker ook om de vele elegante toiletten, welke bij deze gelegenheid door elegante vrouwen worden tentoongesteld.

Dit is als een proef op de som. In de modeshows vertoonen de groote couturiers hun nieuwe modellen, op de wedrennen worden de toiletten gedragen, welke de elegante vrouwen gekozen hebben — en dit is niet altijd wat de modescheppers zich hadden voorgesteld.

Dat de Parijsche vrouw de lange wijde japonnen heeft aanvaard met de op natuurlijke hoogte aangebrachte taillelijn, is op deze modeshow in de

Toilet van gebloemd georgette met luchtige cape en grooten hoed, van hetzelfde materiaal vervaardigd.

Een elegante combinatie van wit georgette en fijne witte kant, waarbij zwarte schoentjes worden gedragen en 'n grooten zwarten hoed met 'n enkel toetsje zwart in ceintuur en halsketting.

Potten, pannen, ketels en alle keukengerei worden steeds prachtig helder door even gebruik te maken van

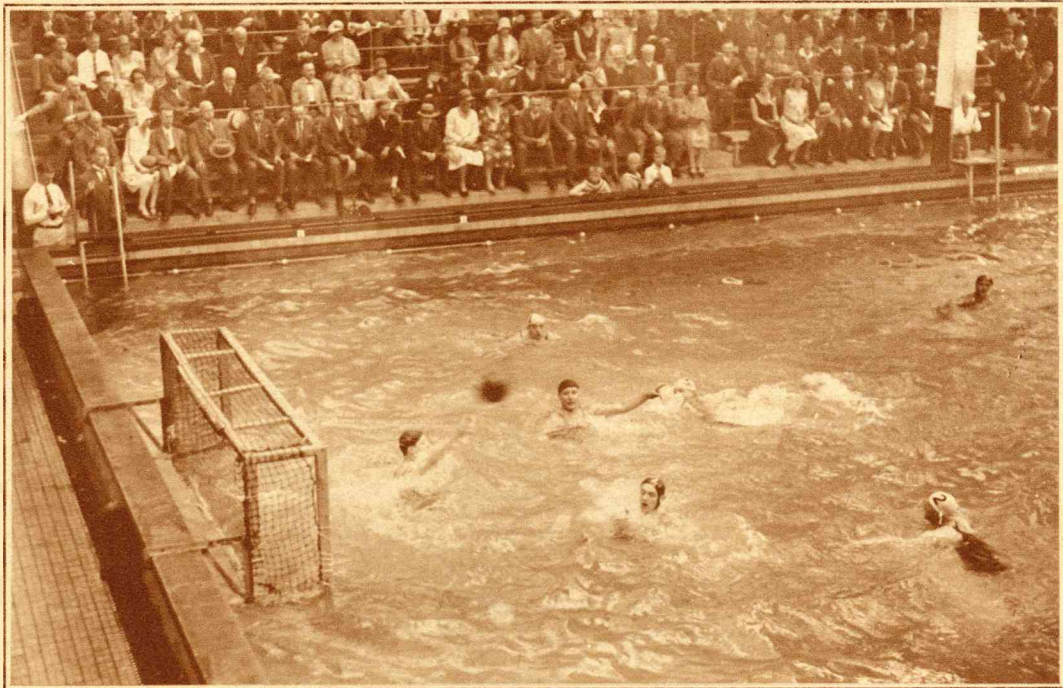
VIM

Een product der Sunlight Zeep Fabrieken

Het Nederlandsche polo-team dat Zondag j.l. in Amsterdam tegen de Belgen een (9-4) nederlaag leed. Zittend v.l.n.r.: K. Köhler, F. Kuiper, J. Elsinga. Staande: Buys, v. d. Velde, J. Köhler en Mouset.

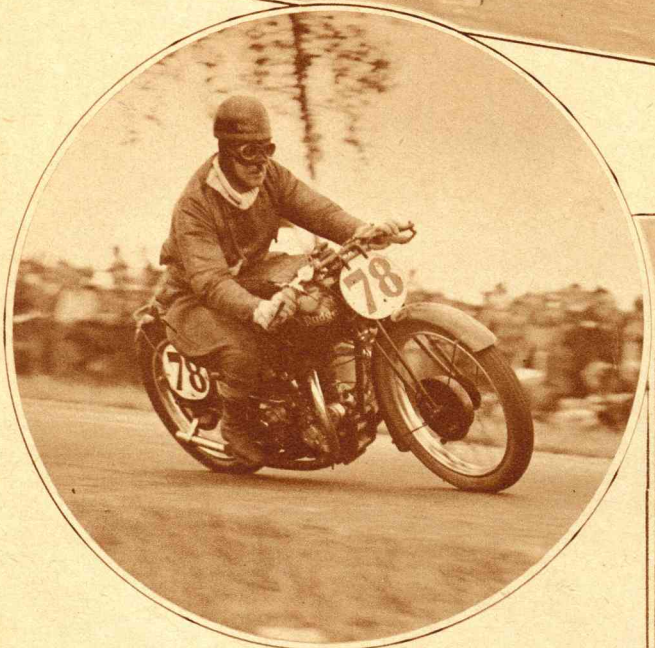
Spelmoment uit den waterpolo-wedstrijd Holland-België. De Belgen belegeren het Hollandsche doel.

SPORT VAN ZONDAG

Zeilen zonder wind. Slechts langzaam bewegen de kano's zich in de gewenschte richting.

De Internationale motorraces op het Circuit van Drente. Piet v. Wijngaarden, de snelste Hollander in de 500 c.M³ klasse, wordt gehuldigd.

De Engelschman Walker won op Rudge Whitworth het hoofdnnummer tijdens de T.T.-races te Assen.

Hoe Berger op de Engelsche atletiekkampioenschappen de 100 yards won. Berger (No. 31). Geheel rechts de Italiaan Foetti, die 2de werd.

Nap de la Mar overleden

Wij brengen hier een foto van hem als „Fierefluiter” in zijn laatste successtuk: Fierefluiter's oponthoud.

De verdienstelijke tooneelkunstenaar Nap de la Mar, die bij het Amsterdamsch publiek in hoog aanzien steeds heeft gestaan, is de vorige week overleden. Onder groote deelneming vond zijn begrafenis van den Stadsschouwburg uit plaats.

En een minder bekende afbeelding, n.l. de la Mar als „Napoleon”.

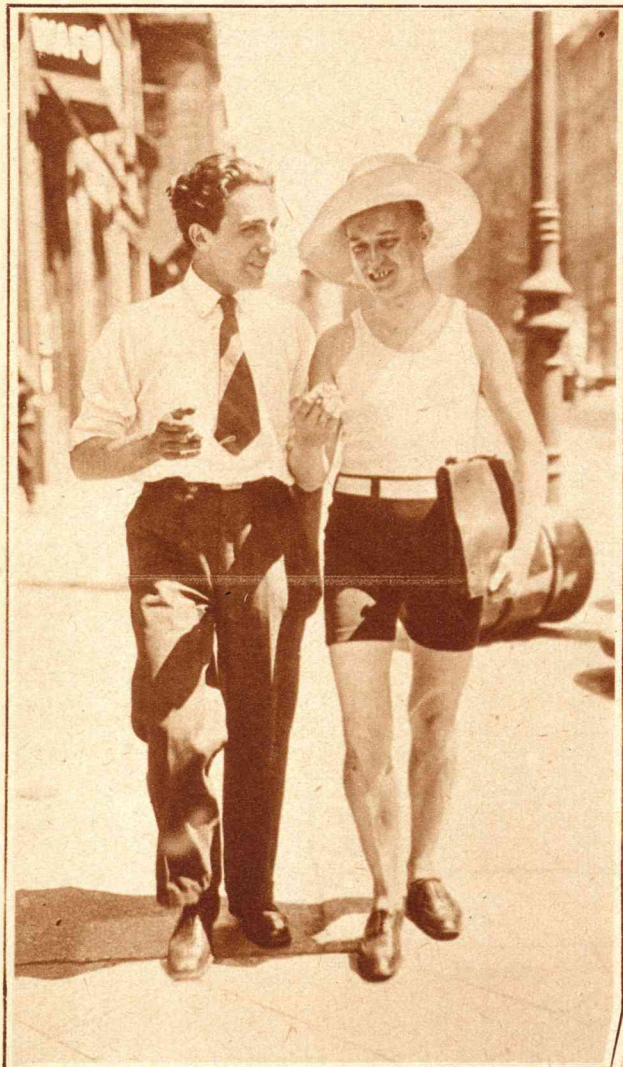
De droevige stoet verlaat den Stadsschouwburg op het Leidscheplein.

Een klein meisje strooit bloemen in de geopende groeve.

Diep onder den indruk verlaten de naaste familieleden het kerkhof „Zorgvliet”.

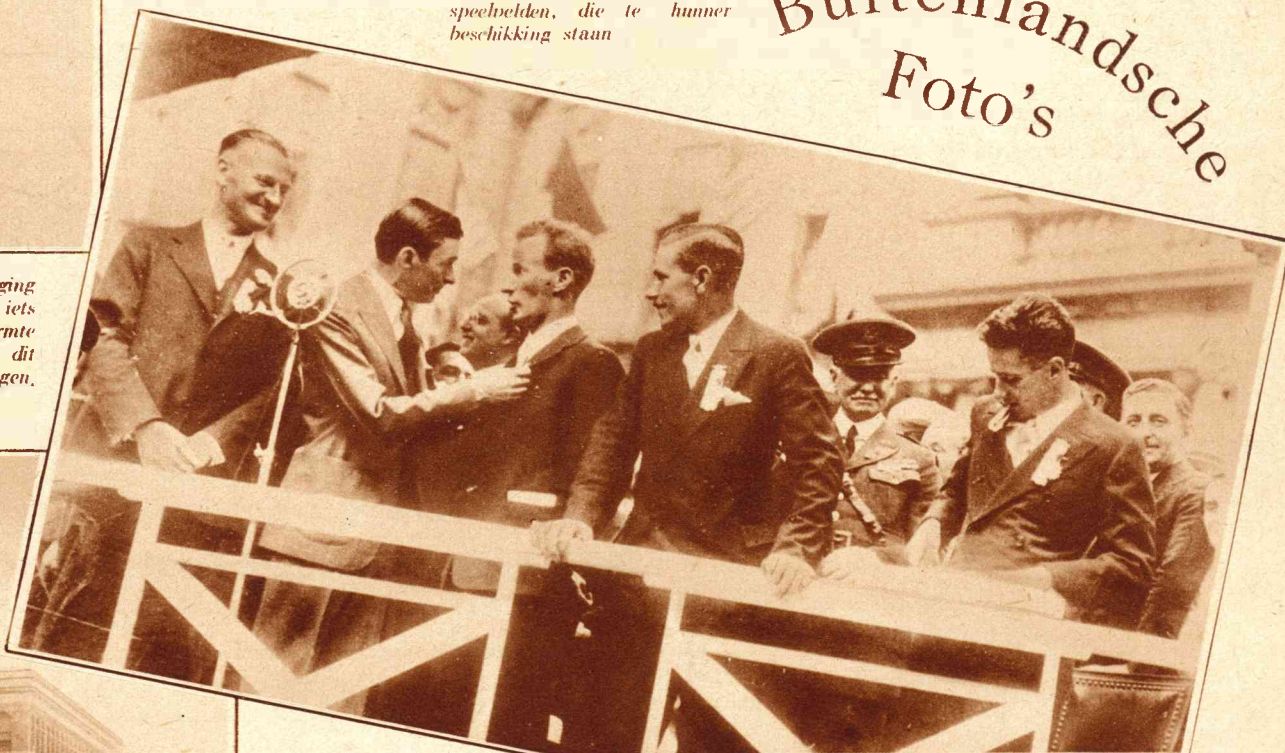

De hitte te Berlijn was zoo hevig, dat zij zelfs wijziging bracht in een zaak, waarin geen mensch tot op heden iets kon veranderen: n.l. de heerenmode. — Maar de warmte mist te bewerken, dat verscheidene zakenmensen in dit luchtige en praktische tenue naar hun bezigheden gingen.

Voor de schoolkinderen, die niet naar buiten gaan, worden te Berlijn allerlei feestjes en spelen georganiseerd. Hier ziet men de jeugd een half uurtjeitrusten op een der uitgestrekte speelvelden, die te hunner beschikking staan.

Buitenlandsche Foto's

De bemanning van de „Southern Cross” op het New-Yorkse stadhuis. Burgemeester Walker verleent Kingsford Smith de eere-medaille.

De bemanning van de „Southern Cross” in hotel Roosevelt te New York. V.l.n.r.: John W. Stannage, radio-operateur; Evert van Dijk, tweede piloot; majoor Kingsford Smith, eerste piloot, en kapitein Saul, navigator.

← In het hartje van New-York in de Washington-street bezweek de voor-gevel van een groot pakhuis. Een kiek van de gevolgen.

Verwijder vetworpjes op deze preffige manier.

„Kort geleden schreef ik U over de groote moeite, die ik had om vetworpjes te verwijderen en ried U mij aan de Radoxbehandeling eenigen tijd vol te houden. Ik ben dankbaar dat ik het deed, want ik ben nu geheel van die leelijke ontsiering verlost. Ik ga er nog steeds mee door mijn gezicht af te sponzen met Radox en ik neem nu een halven theelepel Radox op een kop heel water. Mijn huid heeft nu geen enkel vetworpje meer en is zacht als fluweel.“
C. B. te L.

(Origineele brief ter inzage.)

Ook Uw teint kan frisch en mooi worden op dezelfde gemakkelijke manier. Om vetworpjes te verwijderen doet men een theelepel Radox in een kop heel water en behandelt met dit mengsel de aangetaste plek gedurende eenige minuten. Daarna afdrogen met een zachten handdoek en de vetworpjes zijn verdwenen. Gebruik na deze behandeling een weinig goede cold cream. Rimpels worden verwijderd door een theelepel Radox door een kop gefiltreerde, zure melk te mengen en met dit mengsel de huid iederen dag te behandelen. Radox is heerlijk geperumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handelsmaatschappij, Keizersgr. 124, A'dam (C). Voor Indië verkrijgb. bij fa. J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

LEERT MANDOLINE EN GUITAAR SPELEN

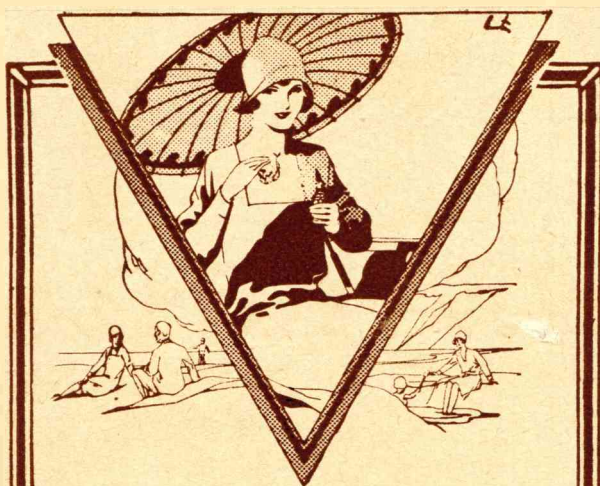
in enkele weken, met onze nieuwe School voor zelfonderricht
Mandolines vanaf . . . f 6.50
Guitaren vanaf . . . f 9.—
VRAAGT CATALOGUS No. 93

N.V. HEES & Co. - DELFT
Filiaal HAARLEM: Kruisstraat 33

VACANTIE!

Abonné's, die „De Stad Amsterdam“ aan hun vakantie-adres wenschen te ontvangen, kunnen dit opgeven aan ons kantoor en aan de bezorgers; tegenwoordig en vakantie-adres opgeven en voor de week-abonné's het abonnem.-geld van 12½ ct. p. w. bijvoegen. Aan opgaven zonder bijvoeging van het verschuldigde bedrag wordt geen gevolg gegeven.

De
Administratie

Een Heerlijke Vacantie

Rust, ontspanning, een nieuwe omgeving, al deze vakantie-gevoelens zult U nog meer waardeeren, als Eau de Cologne Boldoot U vergezelt.

Zij geeft heerlijke verkoeling, bevrijdt U van stof, wekt op en verfrist en stelt U in staat volop te genieten van alles wat Uw vakantie biedt.

Boldoot's Imperiale is Eau de Cologne van 't hoogste gehalte en geldt van ouds en overal als standaard kwaliteits voor de allerbeste.

Op elke flacon moet de naam Boldoot staan!

	Imperiale	Veritable
Monopole Flacon	fl. 3.25	fl. 1.85
Heele Kropflacon	„ 2.30	„ 1.25
Halve Kropflacon	„ 1.30	„ 0.75

Geniet volop met

Eau de Cologne
Boldoot

STOK's RIJWIELEN

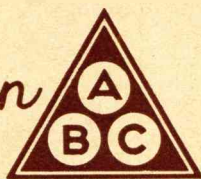
vanaf **f 49.50** met kettingkast, drager, tasch en bel. 3 jaar garantie. Betaling vanaf f 5.— p. mind. ALLE MODELLEN.

BURGERS E.N.R., SIMPLEX en NED. KROON
RIJWIELEN VANAF f 67.50

Wagenaarstr. 55-59
Papaverweg 7-7a

J. M. Coenenstr. 1
J. v. Galenstr. 174/6

Van oudsher
in alle rookerskringen

**A. BATSHARI
CIGARETTES**

SLEIPNER 2
LA COURONNE 2½
MERCEDES 3
CORDON ROUGE 5 ets

Bij normale prijzen
de beste kwaliteiten!

Doof?

Dank zij onze schitterende uitvinding zijn thans de aan doofheid verbonden lasten en zorgen voorbij. Ons boek „Goed nieuws voor hen die doof zijn“ op verzoek gratis. N.V. AMERICAN ACOUSTICON 34 NIEUWE PLEIN, ARNHEM

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam“ à f 1.625 per drie maanden 1) f 0.125 per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262